

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

УШКАФЪ 3

Полка / № 17

Бібліотека імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І. Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ,
ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΤΙΝΩΝ

λυεικῶ ποιητῶ μέλη.

ANACREONTIS ET ALIORVM

Lyricorum aliquot poetarum Ode.

IN easdem ~~etiam~~ Observationes.

E Æ D' E M *Latins.*

TYPIS REGIIS.

PARISIIS, M. D. LVI.

Apud Guil. Morelium, in Graecis typographum
Regium, & Rob. Stephanum.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

Ανακρέων τήϊος, λυρικός, Σκυθίας υἱός· οἱ
 ὃ Εὐμήλου, οἱ δὲ Παρθενίς, οἱ ὃ Αἰσυχρί-
 του ἐδόξαζον. ἔγραψεν ἑξαμέτρους καὶ ἰάμβους,
 ἰάδι πόρτα δὲ γλῆκτω. γέροντες ἔχοντες Πολυ-
 κράτειον ὃν Σάμου τύραννον, ὀλυμπιάδι
 νβ· οἱ δὲ, ὅτι Κύρου καὶ Καμβύσου τάλ-
 τοισιν αὐτῶν, ἔχοντες ὀλυμπιάδα. ἐκ-
 πεσὼν δὲ Τέω ἀφ' ἑνὸς Ἰσταίης ἐπορεύσα-
 σιν, ἔκτισεν Ἀθήνας ἐν Θράκῃ. βίος ὃ ἔτι
 αὐτῶν πρὸς ἑρῶτας παίδων, καὶ γυναῖκων,
 καὶ ὠδῶν, καὶ στίχων ἔγραψε παρρησίᾳ τε μέ-
 λη, καὶ ἰάμβους, καὶ πᾶ καλούμενα δῶα-
 κρεόντεα.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

τῆς μύθῃ

ΕΙΣ ΑΥΡΑΝ.

Ελω λέγῃν ἀπείδαις,
θέλω δὲ Κᾶδ μιν ἀ-
δῆν.

ἄβαρβιτος ὃ χορδαῖς
ὃ ἔρωτα μοιῶν ἤχει.

ἦ μείλα τόσσα σοφίῃ
καὶ πῶς λύρην ἀπασσῃ·
καὶ γὰρ μὲν ἴδον ἀθλοῖς
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
ἔρωτας ἀντιφώνῃ.
χαίρειτε λοιπὸν ἡμῖν
ἦρωες ἢ λύρη γὰρ

μύθοις ἔρωτας ἄδῃ.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φύοις κέρσεται τούτοις,
ὀπλὰς δ' ἔδωκεν ἱπποῖς,
ποδακίῳ λαγαοῖς,
λέοισι χάσμι ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν ὀγκρὸν,
τοῖς ὀρέοις πέτασθαι,
πῶς αἰνέουσι φρόνημα.
ζῶναι δ' ὅσον ἔτ' εἶχε.
ὅσῳ δίδουσι καὶ ἄλλος,
αὐτ' ἀσπιδὸν ἀπασῶν,
αὐτ' ἐλχέων ἀπολύτων.
ἡκᾶ, δὲ καὶ σίδηρον,
καὶ πῦρ καλὴ τις ὕστα.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσοπικτίοις πᾶσι ἔρωτις,
τρέφεται ὅτ' ἀρκτος ἔδῃ

χ' χεῖρα πλὴν Βοώτου,
 μερόπων δ' ὅφρα πάντα
 κέαται κόπῃ δαμνύται,
 ὅτ' Ἐρως ὀπίσθαις μιν
 θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.
 οἷς, ἔφην, θύρας ἀράσσει
 κατὰ μιν χείρας ὀνείρεσι,
 ὅς ῥ' Ἐρως, αἰοίγῃ, Φοῖ,
 βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
 βρέχουμαι δ' ἀσέλῳσιν
 χ' ὕκτα πεπλησμέναι,
 χέκτα τῶντ' ἀκούσας
 διὰ δ' ὅθ' ὑλὸς ἄλγος,
 αἰέτωρ, καὶ βρέφος μὲν
 ἔσσορ', ὀφείτω τόξον,
 πτέρυγαι τε καὶ φάρετριν·
 ὅς ῥ' ἔδ' ἰστίῳ κείσας,
 παλάμῃσι χεῖρας αὐτῶ
 αἰεταλποῖ, ὅς ῥ' ἁγῆκε
 ἀπὸ θλίψεος ὕψ' ἔν' ὕδαρ.

ὃ δ' ἐπεὶ χρύος μεθῆκε,
 Φέρε, Φηοὶ, πειράσω μιν.
 Ἰδε πόξον ὅστι μοι νῦν,
 βλάβεσαι βραχέϊσιν ἀνδρῶν.
 τὰ μὲν γὰρ, καὶ μετὰ τῆς
 μέσον ἤπειρ, ὥσπερ οἴκρος.
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι.
 κέρως ἀβλαβὲς μὲν ὅστι,
 σὺ γὰρ κερὶ ἔω ποιήσῃς.

Εἰς Εἶπτον.

Ἐπὶ μυροῖνας τερεῖνας,
 ὅππῃ λωπῖνας τε ποῖας
 πορέσας θέλω παρὰ πίνην.
 ὃ δ' Ἐρως χιτῶνα δῆσας
 ὑπὸ αὐχένος παπύρω,
 μέθυ μοι δάκονεῖτω.
 Ἐχὸς ἄρματος γὰρ οἶα, ὃ
 βίαιος τρέχῃ κυλισθεῖς, ὃ

ὀλίγη δὲ κεισόμεθα
 κόμισ' ὁρέων λυγέντων.
 ἴε σε δειλίθον μνείζην,
 τί δ' ἤ γῃ χέειν μάταια.
 ἐμὲ μάλλον, ὥς ἐπὶ ζῶ,
 μύεισον, ῥόδους δὲ κράτα
 πύκασσον, καλὰ δ' ἐταίρων.
 παρὶν, Ἐρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπὸ νερτέρων χορείας,
 σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Τὸ ῥόδον δ' ἤν' ἐρώτων
 μίξω μὲν Διονύσῳ,
 δ' ῥόδον δ' καλλίφυλλον
 χροτάφοισιν ὄρμυσσιν τε,
 πίνω μὲν ἀβραῖα γελῶντες,
 ῥόδον ὡ φέεισον δῖος,
 ῥόδον εἶαρος μέλημα.
 ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.

ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
 γέφεται καλοῖς ἰσχύσις,
 χαρίτεσι συλχορβύων.
 γέγον' οὖν με, καὶ λυρίων
 ποδ' ἀσπίς Διόνυσος σπηκοῖς,
 μὲν κούρης βαθυκόλπου
 ῥοδίνοισι γεφαιόσχοις
 πεπυκασμένος χορβύσσω.

Εἰς τὸ αὐτό.

Στεφανοῖς μὲν κροτάφοισι
 ῥοδίνοις ζωαρμόσδυτες,
 μεθύοντιν ἄλσθ' ἡλαίντες·
 ἔσθ' βαρβίτῳ ὃ κεύθεα
 καὶ κισσοῖσι βρέμοντας
 πλοκάμοις φέρουσα θύρσις
 χλιδθμόσφυρος χορβύς.
 ἄλροχαίτας δ' ἅμα κούρεος
 γεμάτων ἀδὺ πνεόντων,
 καὶ πηκτίδων ἀθύρων,

παρ' ἑλὶ λίσσαν ὀμφαί.
 ὃ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
 μὲν τῷ καλοῦ λυαίᾳ
 καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
 ὅν ἐπῆρατον γεραοῖς
 κῶμον μέτεισι χαίρων.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Υακινθίνη με ράβδω
 χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων,
 ἐκέλευσε στυγερὰ ζῆν.
 ὅθεν δ' ὀξέων μ' αἰαύρων
 ξυλόχων τε καὶ φαρμάκων
 ἔσχαοντα πείρειν ὕδρος.
 κραδίη δὲ ῥινός ἀχρεῖς
 δυνέβαινε, καὶ ἀπέσβην.
 ὃ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
 ἀπαλοῖς πλεροῖσιν, εἶπε,
 σὺ γὰρ ἔδωκ' ἐφίλησαι.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ

ἑτέρου.

Διὰ νεκρῶς ἔλχα θεύδων
 ῥήτορ φύρεσι τάρπησι,
 γαλρυμδύος λυαίω,
 ἔδοκω ἀκροισι τάρβις
 δρόμον ὠκὺν ἐκ τρυφῆς,
 μὲν πρὸ γένων ἀθύρων.
 ἔπεκερτό μοι ὃ παῖδες
 ἀπαλώτεροι λυαίς,
 δακέθυμά μοι λέγοντες,
 ῥα τὰ καλὰς ἐκείνας.
 ἔθελοντα δὲ φιλήσας
 φύγον ἐξ ὕπνου με πρῶτες,
 μεμονωμδύος δὲ ὁ πλήμων
 πάλιν ἤθελον καθεύδην.

ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ερασμὴν πέλφα
 πόθεν πόθεν πέτασας,

πόθεν μύρων τοσούτων,
 ἐπ' ἡέρος θέσσα,
 πνέεις τε καὶ ψυχάζεις.
 τίς ἔστι· τί μὲν δέ;
 Αναχρέων μ' ἐπέμψε
 παρὲς παῖδα παρὲς Βάθυλλον,
 ὃν ἀρπὶ τῶ ἀπορύτων
 κρατουῦτα καὶ τύραννον.
 πέπραχέ με Κυθήρη
 λαβῶσα μικρὸν ὕμνον·
 ἐγὼ δ' Αναχρέοντι
 ἀφ' ἀχοναῖ τοσαύτα
 καὶ νῦν οἷός ἐκείνης
 ὅπισθ' ἄς χαρίζω·
 καὶ φησιν ἀδελφὸς με
 ὕβδ' ὅρῃσι ποιήσιν.
 ἐγὼ δ' ἔκην ἀφῆ με,
 δούλη μὲν αὖ πρὸς αὐτὰ.
 τί γὰρ με δεῖ πέτεσθαι
 ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροίς,

καὶ δένδρεσιν καλίσιν,
 Φαγέσδην ἀγρίον τι.
 τῶν μὲν ἔδω μὲν ἄρτων
 ἀφαρπάσσα χράν
 Ἀνακρέοντος αὖτ'
 πεινὴν δέ μοι δίδωσι
 ὃν οἶνον ὃν ποθίην.
 πῖστα δ' αἶν χορδίσω,
 καὶ δεσπότῳ Ἀνακρέοντα
 πτεροῖσι συγκαλύψω.
 χιμωμένη δ', ἐπ' αὐτῇ
 τῇ βαρβότῳ κατεύδω.
 ἔχης ἀποῦτ', ἀπελθε.
 θαλιτέραν μ' ἔθηκες
 ἄνθεσσι καὶ χορῶντις.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ερωτά κηριόν τις
 νεικῶνς ἐπώλη.
 ἐγὼ δέ οἱ ποταμάς,

πόσου γέλφς, ἔφλω, σὺ
 ὅ τευ γέν' ἐκωρίωμα.
 ὃ δ' εἶπε δωριάζων,
 λαβ' αὐτὸν ὁπώσου λῆς.
 ὁμῶς δ' αὖ ἐκμαίθης ποῦ,
 ἐκ εἰμὶ κηροτέχνης.
 ἄλλ' ὃ γέλω σιωοικεῖν
 Ερωτὶ πόωτορέκτη.
 δὸς οἶν, δὸς αὐτὸν ἱέμιν
 δραχμῆς καλὸν σιῶδινον.
 Ερως σὺ δ' οὐδέως με
 πύρωσον· εἴ ᾧ μὴ, σὺ
 κτ' φλογὸς λακῆση.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγοισιν αἱ γυνῶκες
 Αναχρέων γέρων εἶ,
 λαβὼν ἔσσοπλεον, ἄθρφ,
 κόμας μὲν ὅκέτ' ὄσας,
 ψιλὸν δέ σεν μέτωπον.

ἐγὼ δ' ἴθις κόμας μὲν,
εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τί τοι δὲ οἶδα,
ὥς τ' ἄν γέροντι μάλλον
πρέπειε ἱερπνὰ παίζειν,
ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς Χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι λάλη χελιδών;
ἱερπνὰ σὺ τὰ χερσὶ
θέλεις λαβὼν φαλίζω;
ἢ μάλλον ἐνδοθέν σὺ
πλεῖν βλάσθω, ὥς ὁ Τηρεὺς
ἐκείνος, ἐκτερίζω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων,
ἔσσορ, θρίασι φωναῖς,
ἀφῆρπασας Βάθυλλον.

Εἰς Εἰρήνην.

Οἱ μὲν καλῶς Κυβέβω

τὸν ἱμῖθ' ἡλιν Ἀθῆν
 εἰ ἔρεσιν βοῶντα
 λέγουσιν ἐκμανῶσαι·
 οἱ δ' Ἐκλάρη περ' ὄχθας
 δαφνιφόροιο Φοῖβος
 γάλλον πίνοντες ὕδαρ,
 μεμνῶντες βοῶσιν.
 ἐγὼ δ' ἵτ' ἑλὼ λυαῖς
 καὶ τῆς μύρης κορεαθεῖς,
 καὶ τῆς ἐμῆς ἐπαίρης,
 θέλω θέλω μανῶσαι.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω θέλω φιλήσαι·
 ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 ἄβυστον, οὐκ ἐπείαδην.
 ὃ δ' αὖθ' ὀξὺν ἄρας
 καὶ χυσεῖν φάρετ' ἐν,
 μάχη με περὶ καλεῖτο.

καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμῳ
 θάρρηχ' ὅπως Ἀχιλλεύς,
 καὶ δούρα, καὶ βοεῖλιν,
 ἐμὴν ἀμύνει ἔρωτί.
 ἔβαλλ' ἐγὼ δ' ἐφθύζον.
 ὥς δ' ἔκετ' εἶχ' οἷσις,
 ἤγαλμεν, εἶθ' ἑαυτὸν
 ἀφῆκεν εἰς βῆμενον.
 μέσος δὲ καρδίας μεν
 ἔδωκε, καὶ μ' ἔλυσε.
 μάττω δ' ἔχω βοεῖλιν.
 τί γὰρ βολῶ μὲν ἔξω,
 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης.

Εἰς ἑαυτὸν.

Οὐ μοι μὲν Γύγας
 τῶ σάρδεων ἀνάκτορος,
 ἔθ' αἰρέει με χρυσός,
 ὥς δ' ἐφθονὰ τυράννοισ'
 ἐμοὶ μὲν μύεσι

καταβρέχην ὑπὸ νύκτι
 ἐμοὶ μὲν ῥόδοισι
 κατατέφην κάρϊω α.
 ὅ σήμερον μὲν μοι,
 ὅ δ' αὖτις πῆς οἶδεν
 ὥς οἶν ἔτ' αὖτις ἔστί,
 καὶ πῖνε καὶ κῆρυε,
 καὶ σπένδε παρ' λυαίῳ.
 μὴ νῆσος ἰώϊς ἔχῃ,
 λέγῃ, σε μὴ δεῖ πῖνεν.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θέλης,
 ὅ δ' αὖ φρυγῶν αὐτὰς,
 ἐγὼ δ' ἐμὰς δῆλως.
 ἔχ' ἵππους ὠλεσέν με,
 ἔπεζός, ἔχ' ἰνῆες,
 φρατὸς ὃ χαμνὸς δῆλός,
 ἀπ' ὀρμμάτων βαλὼν με.

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥ

Τὸν ἀργυρον τερβύσας
 Ηφαγτέ μοι ποίησον,
 παροπλίαν μὲν ἔχί·
 ἢ γὰρ μάχαισι καὶ μοί·
 ποτήριον ὃ κοῖλον
 ὅσον διωήβαθυνον.
 ποίῃ δέ μοι κατ' αὐτὸ
 μήτ' ἄτρα, μήτ' ἀμαξας,
 μὴ συγνὸν ὠρεῖνα·
 (τί πλῆράδεσσι καὶ μοί·
 ἢ δ' ἄτρασι βοώτεω;)
 ποίησον ἀμπέλους μοι,
 καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
 καὶ χυσεῖς παποιῶτας
 ὁμοῦ καλῶ λυαίῳ
 Ερωτα καὶ Βάθυλλον.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλὴ τέχνη τέρβυσεν

ἔαρος κύπελλον ἡδύ,
 τὰ παρῶτα τερπνὰ ἱέμιν
 ῥόδα φέρουσιν ὠρίω.
 ἄργυριον δ' ἀπλώσας,
 ποτὸν ποίῃ μοι τερπνόν.
 τῶν τελετῶν περ αἰνῶ,
 μὴ μοι ξένον τορβύσης,
 μὴ φθικτὸν ἰσόρημα.
 μάλλον ποίῃ Διὸς γόνον,
 Βάκχον θυῖον ἱέμιν.
 μύσις νάματος ἱέ κύπερις
 ὑμναίοις κροτοῖσα.
 χάσας ἔρωτας ἀνόπλους,
 καὶ χάειρας γελώσας
 ἔω' ἀμπελον βύπεταλον,
 βύβόπτερον κομῶσαν.
 ζυῖα πτεκύροις βύπαρεπείς,
 ἀν' μὴ Φοῖβος ἀθύρη.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Η γῆ μῦθαρα πίνει,
 Β 1

πίνῃ δὲ δένδρε' αὐτῷ,
 πίνῃ θάλασσα δ' αὔρας,
 ὃ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 τ' δ' ἥλιον σελιῶν.
 ὦ μοι μάχεσθ' ἑταῖροι,
 κ' αὐτὰς θέλοντι πίνῃ·

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταρτάλου ποτ' ἔφη
 λίθος Φρυγῶν ἐν ἔχθρας,
 καὶ πάῃς ποτ' ὄρνις ἐπὶ
 Παρδίονος χελιδών.
 ἐγὼ δ' ἔσοπθην εἴλω,
 ὅπως αἰὲς βλέπῃς με.
 ἐγὼ χιτῶν θυοίμην,
 ὅπως αἰὲς φορῇς με.
 ὕδωρ θέλω θυμέσθαι,
 ὅπως σε χεῖρα λούσω.
 μύρον γύναι θυοίμην,
 ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.

καὶ ταμνίη δὲ μαστῶν,
 καὶ μῦρ' ἄλλον τραχήλῳ·
 καὶ σάνδαλον ὑποπόδιον,
 μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Δότε μοι δότ' ὦ γυναικες
 βορμὴν πικρὰν ἀμυσί·
 ὑπὸ καύματος γὰρ ἦδη
 παροπτεῖς ἀνασφενάζω.
 δότε δὲ ἀνθέων ἐκείνων·
 στεφάνους δὲ εἴοις πυκνάζω,
 ἵνα μέτωπά μου 'πικρῶς
 ὅτ' ἢ καῦμα τῶν ἐρώτων
 καθαρίῃ ὑπὸ σκεπάζω.

ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γαρά πλὴν οὐκ εὖ Βάθυλλε
 καίησον, καλὸν δὲ δένδρον.
 ἀπαλάς σιφ' ὅτ' ἢ χαίτας

μαλακώτατα κλαδίσκω.
 ὧδ' αὖτ' αὐτὰς ἔρεθίζῃ
 πηγὴν ῥέουσα πειθοῖς.
 Ζῆς δ' ὅτ' ὤω ὁρᾶν περὶ ἔχθροι
 καὶ ἀγῶνον τοῖσ' ἄνθρωποις.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ πλεῖστος εἶνε χρυσοῦς
 τὸ ζῆν περὶ γὰρ θνητοῖς,
 ἐκαρτέρειν φυλάττων,
 ἢ, αἶψ' θανόν ἐπέλθῃ,
 λάβῃ τί, καὶ περὶ ἔλθῃ.
 εἰ δ' ὅτ' ὤω τὸ παρῖα ἄνθρωποι
 τὸ ζῆν ἐνεστὶ θνητοῖς,
 ἢ καὶ μάλιστα φρονέω.
 τί καὶ χρόνους παρ' ἐμὴν πω.
 θανόν γὰρ εἰ πέσσομαι,
 τί χρυσὸς ὥφελός με.
 ἐμοὶ χρόνιο πίνῃν,
 πίνοντι δ' οἶνον ἢ δύναι,

ἐμοῖς φίλοις σιωδῆαι,
 ἐν δ' ἀπαλαῖσι κρίτας
 τελέην τὰν Ἀφροδίτῳ.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐπέχθην,
 βίότου τέλειον ὁδὸν εἶναι,
 χρόνον ἐγνων ὃν περ ἤλθον,
 ὃν ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
 μέτετε δέ με φροντίδες,
 μηδὲν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
 ὥρην ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
 παίζω, γελᾶσω, χορδύσω,
 μὲ τῷ καλοῦ λυαῖα.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅττω πίνω τὸν οἶνον,
 δίδουσιν αἱ μέμνηται.
 ἢ μοι πόρων, τί μοι γέων,

τί μοι μέλῃ μεμνησθῆν.
 θανθῆν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω.
 τί δ' τὸν βίον πλατύνω.
 πίνω μιν οὔτω τὸν οἶνον
 τὸν τῷ καλοῦ λυαῖς.
 ζῶ τὰ δ' ὅτι πίνω ἡμᾶς
 εὐδοοῖσιν αἱ μέμνηται.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Οτὼν ὁ βασιλεὺς εἰσέλθῃ,
 εὐδοοῖσιν αἱ μέμνηται,
 δοκῶ δ' ἔχῃ τὰ Κροίσου,
 θέλω καλῶς αἰεῖδῃν.
 κισσοφειῆς δ' οὐ κεῖμαι,
 πατῶ δ' ἀπὸρυτα θυμῷ.
 ὅπλις, ἐγὼ δὲ πίνω.
 φέρε μοι κύπελλον ὡ παῖ
 μεθύοντα γὰρ με κεῖσθαι
 πολὺ κρῖνον, ἢ θανόντα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
 ὁ λισίφρων, ὁ λυαῖος
 ὅτ' αὖτε φρένας τὰς ἐμαῖς
 εἰσέλθῃ μεθυδότης,
 διδάσκῃ με χορβύην.
 ἔχω δ' καὶ τί τερπνόν
 ὅ τ' αὖ μέθας ἐρατὰς,
 μὲν κρότων, μετ' ὠδαῖς,
 τέρπει με κ' Αφροδίτα,
 καὶ πάλιν θέλω χορβύην.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΤΑΙΡΑΝ.

Αγε ζωγράφων ἀρίτε,
 γράφε ζωγράφων ἀειτε,
 εὐδένος κοίθανε τέχνης,
 ἀπεῖσθ' ὡς δὴ εἶπω,
 γράφε τιμὴν ἐμὴν ἐταίρῳ.
 γράφε μοι τείχας ὅπως ᾖτον
 ἀπαλάς τε ἔμυθ' αἰνὰς.

ὃ ᾧ κηρὸς αἶν δυνήται,
 γράφε καὶ μύρον πνεύσας.
 γράφε δὲ ὅξ ὅλης πρῆξις
 ὑπὸ πορφύρασι χρίταις
 ἐλεφδύτινον μέτωπον.
 ὃ μεσόφρυνον δὲ μή μοι
 ἀφ᾽ ὀφθαλμοῦ μήτε μίσγει
 ἐχέτω δὲ ὅπως ἐκείνη,
 ὃ λεληθότως, στίλβον φρύν
 βλεφάρων ἵπτω κελεύειν.
 ὃ ᾧ βλέμμα νύκτ' ἀνηθῶς
 ὑπὸ τῷ πυρὸς ποίησον,
 ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθηνῆς,
 ἅμα δὲ ὑγρὸν ὡς κυθῆρης.
 γράφε ῥίνα καὶ πρῆξις,
 ῥόδα τὰ γάλακτι μίξας.
 γράφε χεῖλος οἷα παιδοῦ,
 πωρεκαλούμνον φίλημα.
 πευφεροῦ δὲ ἔσω χρεῖς
 πρὸς λυγρὴν τραχίλιν

χάριτες πέποιντο πάσαι.
 εόλισον το λοιπὸν αὐτίκ'
 ὑποπορφύροισι πέπλοις.
 Διὰ φαινέτω ἡ ἑρμῆς
 ὀλίγον, ὃ σῶμ' ἔχουσιν.
 ἀπέχθ'· βλέπω γὰρ αὐτίκ'.
 ἴαχα κηρὲς καὶ λαλήσεις.

ΕΙΣ ΒΛΟΥΤΛΑΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον ἔω
 τὸν ἐταῖρον, ὡς διδάσκω.
 λιπὲρ ἄς κόμας ποίησον,
 τὰ μὲν ἐνδοθεν, μελαίνας,
 ἴα δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
 ἔλικας δ' ἔχουσέ τοι μοι,
 πλοκάμιν ἄτακτα σῖνθεις,
 ἄφες ὡς θέλοις κείσθαι.
 ἀπαλὸν δέ καὶ δροσῶδες
 στεφέντω μέτωπον ὀφρεῖς
 κυδνωτέρη δρακόντων.

μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔγω,
 κεκερσισμένον γαλιῶν·
 ὃ μὲν δ' ἄρ' Ἀρνος ἔλκεν,
 ὃ δ' ἰτῆς καλῆς Κυθήρης·
 ἵνα τις ὃ μὲν φοβῆται,
 ὃ δ' ἂν ἀπ' ὕπιδος κρεμάται.
 ῥοδινῶν δ' ὅποια μῆλον
 χνοῖω ποίει πρῶτον.
 ἐρύθημα δ' ὡς δὴ αἰδοῖς
 δυνάσται βολῆν, ποίησον.
 ὃ δὲ χεῖλος ἔχετ' οἶδα
 τίνι μοι ἔγω ποιήσης
 ἀπαλόν, γέμον τε πειθοῖς.
 ὃ δὲ πόρῳ ὁ κηρὸς αὐτὸς
 ἐχέτω γαλῶν σιωπῇ.
 μέγα δ' ἰσχυρόσωπον ἔγω·
 ὃ δ' Ἀδωνίδος πρῶτον
 θεφαίντινος τράχηλος.
 μεταμάρτιον δ' οἶδ' ἔγω
 διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,

Γολυδδύκεος ὃ μηροῖς,
 Διονυσίου ὃ νηδύϊ.
 ἀπαλὰν δ' ὕψος μερῶν,
 μερῶν δ' οὐκ ἔχόντων,
 ἀφ' ἧς ποίησον αἰδῶ,
 παφίῳ θελευσάμην ἤδη.
 Φθονερίῳ ἔχῃς δὲ τέχνῳ,
 ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 δυνάσασθαι δ' οὐκ αἰμείνω.
 ὣς με δεῖ πόδας διδάσκειν
 λάβε μισθὸν ὅσον εἴπῃς.
 τὸν Ἀπόλλωνα ὃ τῶτον
 κατελὼν, ποίῃ Βαθύλλῳ.
 ὡς δ' ἐς Σάμον ποτ' ἤλθης,
 γράφε Φοῖβον σὺ Βαθύλλῳ.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἰμύδα τὸν Ερωτα
 δῖσασα στεφάνοισι,
 τῷ κάμῃ παρέδωκεν.

καὶ νῦν ἱεκυτέρφα
 ζητεῖ, λύττα φέρουσα,
 λύσασθαι τ' Ἐρωτα.
 καὶ λύση δέ τις αὖτις,
 σὺκ' ἔξῃσιν, ῥαυδὴ δέ.
 δουλοῦν δὲ δίδακται.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Αφες με τοῖς θεοῖς σοι,
 πῖν' πῖν' ἄμυσί.
 θέλω θέλω μεθύσθαι.
 ἐμμένετ' Ἀλκμαίων τε
 χ' ὁ λυκόποισ Ορέης,
 τὰς μητέρας κτηρόντες.
 ἐγὼ δ' ὃ μηδένα χεῖρ,
 πινὼν δ' ἔρυθρὸν οἶνον,
 θέλω θέλω μεθύσθαι.
 ἐμμένεθ' Ἡρακλῆς ὧρῖν,
 δφνέω κλοναῖν φαρέτσειν,
 καὶ τόξον ἰφίτειον.

ἐμψίνετο παρὶν Αἴας,
 μετ' ἀσπίδος κραδαινῶν
 πλὴν Ἐκτορος μάχαιραν.
 ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
 καὶ γέμμα τῷτο χαίταις,
 οὐ βῶξον, ὃ μάχαιραν,
 θέλω θέλω μὲν ἰῶναι.

Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἐρώτας.

Εἰ φύλλα πᾶντα δένδρων
 ὀπίσασαί κατεπιτεῖν,
 εἰ ἡμαθῶδες θύρην
 ὅτ' τῆς ὅλης θαλάσσης,
 σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
 μόνον ποιεῖ λογιῆν.
 παρῶτον μὲν ἔξ Αἰθιωῶν
 ἐρώτας εἶχουσιν θεοί,
 ἔπειτα τεχνάδεκ' ἀνθρώποι.
 ἔπειτα δ' ἔκ Κορίνθου
 θεοὶ ὀρμαθοὶς ἐρώτων.

ἀχαΐης γὰρ ἔστιν,
 ὅπου καλαὶ γυναικες.
 τίς γ' ὃ λεσβίους μοι
 καὶ μέγχι τῷ ἰώνων,
 καὶ Καρίης, Ρόδου τε
 διχιλίοις ἔρωτας.
 τί φῆς ἀεὶ κηρωθεῖς.
 ἔγω σύροις ἐλέξα,
 ἔγω πόθους Κερνῶος,
 ἔγ' ἀπὸρτ' ἐχούσης
 Κρήτης, ὅπου πόλεσιν
 ἔρως ἐπορχάζει.
 τί σοι θέλεις Σριθμεῖν
 τοῖς ἐκ τὸς αὖ Γαδείρων.
 τῷ βακτείων τε καὶ ἰνδῶν
 ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας.

Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν
 ἐτησίη μολεῖσα

ἄρα πλέκεις καλὴν,
 χαῖνον δ' εἰς ἄφαντος
 ἢ Νέστον ἢ ὅτι Μένειν.
 Ἔρως δ' αἰὲν πλέκει μεν
 ἐν καρδίῃ καλῇ.
 πόθος δ' ὁ μὲν περᾶται,
 ὁ δ' ὡς ἐστὶν ἀκμὴν,
 ὁ δ' ἐμὴλεπτος ἦδη.
 βοὴ δ' ἔγινετ' αἰεὶ
 κεχλωότων νεοτῶν.
 ἔρωτίδεις δ' ἰμικροὶ
 οἱ μείζονες τρέφοισιν.
 οἱ δ' ἰσταφέντες θυμῷ,
 πάλιν κύοισιν ἄλλους.
 ὦ μῆχος οὖν γήνηται·
 ὅ γ' ἀνὴρ τοσούτοις
 ἔρωτας ἐκβοῶσαι.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μὴ με φύγῃς, ὁράσα

C

τὸν πολיאὺν ἔφηραν.
 μηδὲ ὅτι τοῖ περ' ἔστιν
 αἶψος ἀκμῶν ὥρεϊς,
 τὰ μὰ φίλτρα διώξης.
 ὅρα καὶ τεφρόισιν
 ὅπως ᾠρέπει τὰ λυγρὰ
 ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

Εἰς τὴν Εὐρώπην.

Οὐαῖρος εἴτ' ὦ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκέῃς εἶ.
 φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
 σιδανίην γυνῶνα.
 παρὰ δ' ὁ πόντον ὕριον,
 τέμνει δ' κύμα χηλῶς.
 οὐκ αὖτ' ὁ θαῦρος δῆος
 δ' ἀγῆης ἡσθεῖς
 ἐπλῦσε πλὴν θαλάσσης,
 εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τοῖς νόμοις διδάσκεις,
 καὶ ῥητόρων ἀνάγκας.
 ὣς δέ μοι λόγων ἱσοσύτων
 τῷ μηδὲν ὠφελεώτων
 μάλλον δίδασκε πίνην
 ἀπαλὸν πόμα λυαῖς.
 μάλλον δίδασκε παῖζιν
 μὲν χρυσῆς Αφροδίτης
 πολὺ αἰτέφοισι κέραν.
 δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον ὡς πᾶσι,
 πλὴν φυλῇ μου κέρωσον.
 βραχὺ μὲν ζῶντα καλὴ πῖψις.
 ὁ θανὼν οὐκ ἔτι θυμεῖ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
 χάριτες ῥόδα βρύοισι.
 Ἴδε πῶς κύμα θαλάσσης
 ἀπαλεινέται γαλιῶή.

ἴδε πῶς κελυμβᾷ νῆατα·
 ἴδε πῶς γέρας οὐδὺς.
 ἀφ' ὧς δ' ἔλαμψε τίτρυ·
 νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
 Ἰὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
 καρποῖσι γαῖα παρ' ἐκύπιδι.
 καρπὸς ἡγάας παρ' ἐκύπιδι.
 βρομίοιο γέφεται νᾶμα.
 κτ' φύλλα, καὶ κτ' κλάνας
 κατελών ἰώθησε καρπός.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Εγὼ γέρων μὲν εἰμι, πορροβέτης
 νέων πλέον ὃ πίνω·
 καὶν δέησεν με χορδύδην,
 σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσχόν.
 ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
 ὁ μὲν τέλων μάχεσθαι,
 πρῶτος γὰρ, μαχέσθω.
 ἐμοὶ κύπελλον ὦ παῖ,

μελιχρὸν οἶνον ἠδυνῶ
 ἔκχεράσας, Φόρησον.
 ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
 Σφλύνων ἐν μέσοισι
 μιμνῶμενος χορδύσω.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 τότε μὴ ἥτορ ἰανθὲν
 μούσας λιγαίνην δ' ἄρχεται
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 δ' ποείπονται μέριμναι,
 πολυφροντίδες τε βεβλάη
 ἐς ὀγκτύποις ἀήτας.
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 τότε λισιπαίγμων Βάκχος
 πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
 φονέει μέθῃ γυνώσας.
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 σεφάροις δ' ὕδασι πλέξας,

ἔπιθεῖς ὃ τὰ καρτερόν,
 βίότῃ μὲν πω γαλιεύω.
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 μύρω δὲ ὠδὶ τέγξας
 δέμας, ἀγκάλας ὃ κούριον
 κατέχων, κύωνιν αἰίδω.
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 ἔσθ' οὐ κυρτοῖς ὃ κυπέλλοις
 τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας,
 θάσω τέρπονμα κούρων.
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 τίδε μοι μόνον ὃ κέρδος,
 τίδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω;
 ὃ θανὲν γὰρ μὲν πάντες.

Εἰς Εὐφῶτα.

Εὐφῶτα ποτ' ἐν ῥόδοισι
 κοιμῶ μὲν μὲν πῶς
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐπρώτη.
 τὸ δάκτυλον δὲ δαχτυλίδος.

Τᾷ χερσὶ, ὠλόλυξε.
 δραμὴν ὃ καὶ πεῖρα οὖς
 πορὸς πῦρ καλὴν Κυθήριον,
 ὀλωλα, μάτερ, εἶπεν,
 ὀλωλα, κ' ἄπο θυήσκω.
 ὅφρις μ' ἔτυφε μικρὸς,
 πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
 μῆνιττον οἱ γεωργεῖ.
 αἰ δ' εἶπεν, εἰ δ' κέν ἔσθ'·
 πόνος δ' ἔσθ' μῆνιττας,
 πόσων, δοκεῖς, πόνδων
 Εἰως ὅσους σὺ βόηθης.

ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἰλαρὸν πῶμα οἶνον,
 αἶα μῆνιττον ὃ Βάκχον,
 τὸν ἐφύρετο μὲν χορείας,
 τὸν ὅλας ποιοῦντα μολπὰς.
 τὸν ὁμόθετον Εἰρωτῇ,
 τὸν ἐρώμενον Κυθήρης.

δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύῃ,
 δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέλῃ,
 δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
 δι' ὃν δυνάζετ' αἴα.

ὃ μὲν οὖν πόμα κεραιθέν
 ἀπαλοὶ φέροισι παῖδες·
 ὃ δ' ἄχος πέφυκε μεθύων
 αἰεμόβρω θυέρη.
 ὃ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
 τὰς δ' ὅφρονίδας μεθ' ἡμῶν.
 ἢ Γίγρ' ἔστι κέρδος
 ὀδυρωμένῳ μερίμνῃς.
 πόθεν εἶδαμεν ὃ μνηόν·
 ὁ βίος βροτοῖς ἀδηλος.
 μεθύων τέλω χορδαίην,
 μεμναιομένος δ' παλῖν
 μὲν δὲ καλῶν γυναικῶν.
 μελέτω δὲ τοῖς τέλοισιν
 ὅσον ἔστιν ἐν μερίμνῃς.
 ἰλασθὶ πῖωμεν οἶνον,

ἀναμνήσομαι δὲ Βάκχον.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
 φιλοπαίγμονος χορείας,
 φιλέω δ' ὅτ' ἐπ' ἐφ' ἔβ' οὐδ'
 μὲν συμπότης λυεῖζω.
 σεφδύσκους δ' ὑακίνθων
 κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
 μὲν πρὸ γένων ἀθύρην,
 φιλέω μάλιστα πόρνων.
 φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
 φθόνον οὐκ οἶδα δαίχτόν.
 φιλολοιδόροιο γλώττης
 φθύνω βῆχ' ἐμὰ κοῦφα.
 θυγέω μάχας πρὸ νόοις
 πολυκώμοις χεῖρ' ἀγῆρας.
 νεοθηλαῖς ἄμα κούραις
 ὡς βαρβίτῳ χορδύων.
 βίον ἡσυχον φέρω μὲν.

Μακαρίζομαι σε τέττιξ,
 ὅτι δενδρέων ἐπ' ἀκρων
 ὀλίγῳ δρόσῳ πεπωκώς,
 βασιλῆς ὅπως, αἰδεῖς·
 σὰ γὰρ ὅστι κεῖνα πόματα
 ὅπου βλέπεις ἐν ἀρχαῖς,
 ἢ ὅπου φέρουσιν ὦραι.
 σὺ δὲ Φιλία γεωργῶν,
 ἀπὸ μηδενὸς πλάττων.
 σὺ δ' ἄμιος βορρῶσι,
 θέρεος γλυκὺς παρθέτης.
 Φιλέεις μὲν σε μούσαι,
 φιλεῖ δὲ Φοῖβος αὖθις,
 λιγυρίῳ δ' ἔδωκε νοῖμον.
 ὃ δὲ γῆρας ἔσε τείρε,
 ὅφρ' ἐγὼ γῆρας, φίλῳ με,
 ἀπαθῆς, ἀναιμὸς ἄρχε,
 σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Εδύκοιμι ὄναρ ἔχάζειν,
 πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
 ὃ δ' Ἐρως ἔχων μολυβδον
 πᾶσι τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
 ἐδίωκε, καὶ κίχθε.
 τί γὰρ οἶαρ τοῖς εἶ.
 δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
 δολιχάστανόν μιν δῆλοισ,
 ἐνὶ τᾷδε σίνδεσθαι αἶ.

ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

Ο αἴηρ ὃ τῆς Κυθήρης
 πᾶσι λημνίαις καμένοις
 τὰ βέλη τὰ τῷ ἔρωτι
 ἐποῖ, λαβὼν σίδηρον.
 αἰκίδας δ' ἔβαπτε κύφρις,
 μὲν ὅ γ' ἔλκεα λαβῶσα,
 ὃ δ' Ἐρως χολίῳ ἔμισγε.

ὁ δ' Ἀρης ποτ' ἔξ αὐτῆς
 σιβαρόν δόρυ κρεδάμενον,
 βέλος ἠυτέλιζ' Ἐρωτος.
 ὁ δ' Ἐρως, τὸ δ' ἔστιν, εἶπε,
 βαρὺ πειράσας νοήσης.
 ἔλαβον βέγεμον Ἀρης,
 ὑπεμειδίασε κύωρις.
 ὁ δ' Ἀρης δῦα σενάξας,
 βαρὺ φησὶν, ὄξον αὖθ'.
 ὁ δ' Ἐρως, ἔχ' αὖθ', φησί.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν δ' μὴ φιλήσαι,
 χαλεπὸν δέ χ' αὖ φιλήσαι,
 χαλεπώτερον ὃ πόρνεων,
 ἀπυγχαρὲν φιλοῦντα.
 ἄνθρωπος γὰρ εἰς ἔρωτα
 ὁφίη, ἔπος πατεῖται
 μόνον ἀργυρεὴν βλέποισι.
 ἀπὸ λαιτοῦ πρὸς αὐτὸς

ὃ τὸν θῆγρον φιλήσας.
 Διὰ τῶτον οὐκ ἀδελφός,
 διὰ τοῦτον ὁ τοῖς
 πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτὸν.
 ὅς τ' ἔχει, ὁλύμεσθαι
 Διὰ τῶτον οἱ φιλοῦντες.

Α Λ Λ Ο Ω Δ Α Ρ Ι Ο Ν.

Φιλὰ γέροντα περπινόν,
 Φιλὰ νέον χορδύτῳ.
 γέρον δ' ὅτ' αὖ χορδύη,
 τείχας γέρον μὲν ὅτι,
 τὰς τ' φρένας νεάζει.

Α Λ Λ Ο.

Δότε μοι λύριον Ομήρου,
 Φοίνης ἀνδύτε χορδῆς,
 Φέρε μοι κύπελλα χρυσῶν,
 Φέρε μοι νόμους κερσάσσω,
 μεθύων ὅπως χορδύσω,

ὑπὸ σῶφρονος δὲ λύσσης
 μὲν βαρβίτων αἰείδων
 ὃ παρσίνιον βοήσω.

ΑΛΛΟ.

Αγε ζῶ γράφων ἄριστε,
 λυρικῆς ἄκουε μούσης·
 φίλος παῖγμονες ὃ βάκχαι
 ἔτεροπνόοις ἐναύλοισ·
 γράφε τὰς πόλεις ὃ παρθόν
 ἰλαράς τε ὃ γελώσας,
 ὃ δὲ κηρὸς αἶν δυνάητο,
 γράφε ὃ νόμοις φιλοῦντων.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
 νέον ἐν πότοις ἀπαρβῆ,
 καλὸν ἐν πότοις χορβυτίῳ
 τελέων θεὸς κατήλθεν·
 ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλῳ,

πότον ἄσπονον κερμίζων,
 γόνον ἀμπέλου γόν οἶνον,
 πεπεδν μύρον ὀπώρας
 ὅτι κλημάτων φυλάτῃν.
 ἴν' ὅτ' αὖ τέμωσι βότρυς,
 αἴοσοι μύρωσι πώρτες,
 αἴοσοι δέμας θεητόν,
 αἴοσοι γλυκύν τε θυμόν,
 ἔς ἔτοις φαιέντος δῆλ' αἶ.

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ

Ἀφροδίτῳ.

Ἄρα τίς ῥόβυσε πόντιν,
 ἄρα τίς μάριξσα τέχνα
 ἀνέχυνε κῦμα δίσκῳ
 ὅτι νῶπα τῆς θαλάσσης.
 Ἄρα τίς ὑπέφθε λειχὰν
 ἀπαλαὶν χάραξε κέσπριν
 νόος ἔς θεοὺς ἀεργεῖς,
 μακάρων φύσιος ἄρχαυ
 ὃ δέ νιν ἔδωξε γυμνόν,

χ' ὅσα μὴ θέμις ὀρθῶσαι,
 μὴ κῦμα συγκαλύπτει.
 δ' ἀληθείη δ' ἐπ' αὐτὰ
 βρύον ὥς ὑψοῦτε λυκὸν
 ἀπαλοχρόους γαλιῶας
 δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
 ῥόδιον πρῶϊθεν ἔχει.
 ῥοδέων δ' ὑψοῦτε μαζῶν,
 ἀπαλῆς ἔνεργε δερῆς.
 μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
 μέτρον αὐλακος δὲ κύματις,
 κρίνον ὥς ἴοις ἔχεν,
 δὲ φαίνεται γαλιῶας.
 ὑψοῦτε ἄργύρω δ' ὀχοῦνται
 ἐπὶ δελφῶσι χορδυταῖς
 δολερόν νόον μερόπων
 ἔρωσ, ἴμερος, γελῶντες
 χορὸς ἰχθύων τε κυρτοῖς,
 ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
 παφίης τε σῶμα παίζεις,

ἵνα νήχεται γλώσσα.

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μὲγαροζῶατα βύττειν
 Ταλάροισ φέροντες ἄνδρες
 μὲν περὶ θένων ἐπ' ὤμαν·
 καὶ λυγρὸν δ' βαλόντες,
 μόνον ἀρσενες πατῶσι
 σαφυλίῳ, λύοντες οἶνον,
 μέγα τ' θεὸν κροτοῦντες
 ὀπιλιωίοισιν ὕμνοισι,
 ἔρατὸν πίθοις ὁράντες
 νέον ἐς ζέοντα Βάκχον·
 ὃν ὅτ' αὖ πίνῃ γεραμὸς,
 Ἑμεροῖς ποσὶν χορδύει,
 πολίας τεύχεας ὑνάστων.
 ὁ δὲ περὶ θένον λαχίστας
 ἔρατος νέος ἡυαθεῖς
 ἀπαλὸν δέμας χυτεῖσθαι
 σκιερῶν ὑπὸ θεφύλλων

βεβαρημένῳ εἰς ὕπνον.
 ὃ δ' Ἐρως ἄωρα θέλων
 παρδότην γάμων ἡρέσθη.
 ὃ δ' μὴ λόγιοι πείθων,
 ὅτε μὴ θέλυσσιν ἄλγος.
 μὲν γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 μεθύων ἀτακτα παίζει.

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ' ἥρας,
 μὴ πομαῖ ρόδον θερινόν.
 σινεταίρῃ αὖξ' ἰμῆτειν.
 ὅδε γὰρ θεῶν ἄημα,
 τόδε καὶ βροτῶν ὃ χάρμα.
 χάρισιν τ' ἀγαλμ' ἐν ὥραις
 πολυαιθέων ἐρώτων,
 ἀφροδισιόν τ' ἀδυρμα.
 ὅδε καὶ μῆμα μύθοις,
 χάρις Φυτὸν τε μοῦσῶν.
 Γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πείρει

ἐν ἀχανήναις ἀταρπείοις,
 Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλλειν
 μαλακαῖσι χερσὶ κεύφαίς
 παρσάγοντ' ἔρωτος αἴθερος,
 ὠσποφῶ Ἰὸ δ' αὖθ' ὑπερπνόν,
 θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
 δηνυσίαις ἢ ἑορταῖς.
 Ἦ δ' αὖθις ῥόδου γήνοιτ' αἶν'
 ῥοδοδάκτυλος Ῥόδῳ Ἡώς,
 ῥοδοπῆχες δ' ὕμνῳ φαι,
 ῥοδόχοις δ' κ' Αφροδίτῃ
 ὡς δ' αὖθ' Ἰφιδάμει καλεῖται.
 Ἦ δ' αὖθις νοσῶσιν ἄρχεῖ,
 Ἦ δ' αὖθις νεκροῖς ἀμύνει,
 Ἦ δ' αὖθις γένον βιάται.
 χάρειν ῥόδων δὲ γῆρας
 νεότητος ἔσθεν ὀδμήν.
 Φέρε δὲ Φυλὸν λέγων Ῥόδῳ,
 γυροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 δέδροσσω Ῥοδῶν Κυθήρων

ἐλόχευε πόντος ἀφρώ,
 πολεμόκλονόν τ' Αἰθιώω
 κερυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
 τότε καὶ ῥόδων ἀγητῆρ'
 νέον ἔρνος ἰώησε γυναικῶν,
 πολυδάδαλον λόχευμα.
 μακάρων θεῶν δ' ὁμιλος,
 ῥόδον ὡς γήμοιτο, νέκταρ
 ὀπιτέγξας, ἀνέτειλον
 ἀγέρων χον εἰς ἀχάνητος
 φυτὸν ἀμβροτον λυαῖα.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Οτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλωι
 ἐσορᾶν πέφραστον ἦκα·
 τότε δὴ τότ' ἐς χορείω
 ὁ γέρων ἐγὼ πηροῦμαι.
 πᾶσι μινόν με κυβήσα·
 πᾶσι δὲ δός, θέλω σέφεσθαι.
 πολὺν δὲ γῆρας ἔχας.

νέος ἐν νέοις χορδύσω.
 διονεΐτης δέ μοι τίς
 φερέτω ῥοιὰν ἄνω ὁ πώρης,
 ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀγκῆν,
 δεδαηκότες μὲν εἰπεῖν,
 δεδαηκότες ὅτι πίνειν,
 χαριέντως δὲ μεμνῶμαι.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ.

Ἐν ἰσίοις μὲν ἵπποι
 πρὸς χάραγμα ἔχουσι.
 καὶ πρὸς τοῖς ἀνδράσιν
 ἐγνώσειεν διάρας.
 ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρωντάς
 ἰδὼν ὅπως αὖθις
 ἔχουσι γὰρ τί λεπτόν
 ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑ-

ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ

πρωτῶν λυρικών μέλησιν ἀσχεδίων.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ο δραπετέας μ' ὁ χρυσὸς
 ὅτ' ἐμὴ φύγῃ με κραμπνοῖς
 διωέμοις τε τ' αἰροῖς,
 αἰεὶ δ' ὅς εἰ με φεύγῃ,
 ὅ μιν διώκω· τίς γὰρ
 μισῶν θέλῃ τι θεῖν;
 ἐγὼ δ' ἄφαρ λιαθεῖς
 τὰ δραπετέα τὰ χρυσῶν,
 ἐμῶν φρενῶν μὲν αἶρας
 φέρειν ἔδωκα λύπας,
 λυρίων δ' ὅσων αἰείδω
 ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
 πάλιν δ' ὅτ' ἐμὴ θυμὸς
 ὡς φρενὴν διδάξῃ,
 πορροῖ πενὶ ὁ δραπετέας.
 φέρων μέθ' αὖτ' οἱ φρεντίδων,

ζῶν μιν ὥς μὲν ἤμῃ
 λύρης γύωμαι λαρόν.
 ἄπις' ἄπιτε χρυσέ,
 ἔτ' αὖ δόλοισ μετέλγης,
 πλέον χρυσοῦ νδρεά.
 πόθοις κέκλυθι ἀδείς.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω.
 ἀέθλος μὲν δ' παρέκειται,
 μολέτη δ' ἔπεισι πῶρτι
 Γοφίης λαχόντ' ἄωτον.
 Ξεφαιμένα ὃ πλήκτρεαι
 λιγυρόν μέλεις χροαίνων,
 Φρυγίᾳ ρυθμῷ βοήσω,
 ἄτε τίς κύκνος Καύτ' ἔρου
 πολιεῖς πτεροῖσι μὲν πῶν
 αἰέμου (νώαυθεν ἤχλυν.
 σὺ δὲ μούσα συγχόρδου.
 ἱερὸν γάρ ἐστι Φοῖβος

καθαίρη, δάφνη, τείποις τε.
 λαλέω δ' ἔρωτα Φοῖβος
 ἀνέμαλιν τὸν οἶκρον·
 σαόφρων γὰρ ὅστι κεύρα·
 ὃ μὲν ἐκ πέφθυε κέν' ἔσθ',
 φύσεως δ' ἀμείψε μορφῶ.
 φυτὸν βύθαλές δ' ἐπηχῆ.
 ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
 κρατέειν κόριν νομίζων,
 χλαερόν δρέπων ὃ φύλλον,
 ἐδόκει τελεῖν Κυθήρων.
 ἀγε θυμὲ πῃ μέμνωας,
 μαρίνῳ μανεῖς ὄρισην.
 ὃ βέλτε φέρε κρατύνων,
 σκαπὸν ὡς βόθρων ἀπέλθης.
 ὃ δὲ τ' ἔσον Αφροδίτης
 ἄφες, ὡς θεοὶς ἐνίκη·
 τ' Ανακρέοντα μιμοῦ
 τὸν ἀοίδιμον μολιστήν.
 φιάλῃ παρέπνε παῖσι,

Φιάλιω λόγων ἐρχομένη,
 ἄπο νέκταρος ποτοῖο
 ὠδὴ μύθον λαβόντες,
 φλογερὸν φυζύντες ἄστρον·
 σὺ γὰρ δόλω, σύ τοι φθόνῳ
 Ἐρωτ' ἐθήκας ἀνδράσι.
 λύριον δ' ἠμίπασον οὖ
 φιλαμῆν τε κεδνῶν,
 πόθων κύπελλα κρίνη.
 ὅτ' αὖ θέλης δὲ φύγῃς.
 λύρης δ' ἐμῆς αἰοιδῶ
 ὅκ' αὖ λήποιμι τυτθόν.
 ξείνοισι δ' αἴγχι μουσῶν
 δολίοις ἀπίστοις ἀνδράσι.
 ἐμοὶ δ' ὅτ' αὖ λυροκτύπη
 μούσας φρεσὶν ἄποίκους
 ἀχθὺν δέας ὀρένοισι,
 αἴψ' αὖ τε λαμπαρυόισι.

Τί καλόν ἔστι βαδίζῃν
 ὅπου λήμῳνες κομῶσιν,
 ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτῃ
 ἀναπνέει ζέφυρος αὐρίῳ,
 κλῆμα δὲ βάκχῃον ἰδεῖν,
 χ' ὑπὸ τὰ πέταλα διῶαι,
 ἀπαλὴν παῖδα κατέχων
 κύων ὅλιον πνέουσιν.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἦδη
 κρέταφοι, κάρτα δ' ἰσχυρόν.
 χαρίεσται δ' οὐκ ἔστι ἥδη
 πάρα, μεγάλοι δ' οὐδόντες
 γλυκεροὶ δ' ἐκείτι πολλός
 βίος τε χρόνος λελήπται.
 Διὰ ταῦτ' ἀσφαλύζω
 θάμα, τάρταρον δεδοικώς
 αἶδεω γὰρ ἔστι δεινός

μυχός, ὄργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
 κἀθοδος· καὶ γὰρ ἐπειμὼν
 καὶ θάλαττή μὴ ἀναβλύσῃ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀγε δὴ φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ
 κελέβειω, ὅπως ἀμυσιν
 παρῶπιω, τὰ μὲν δέκ' ἔλχῃ
 ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἶνον
 κυάθοις, ὥς αὖ ὑβρισταῖσιν
 ἀναδδύσασαρήσω. *

ΚΑΙ ΜΕΤ' Ο ΛΙΓΑ.

Ἀγε δώτε, μηκέτι ἔγωγε
 πατρίχῳ τε καὶ ἀγαλήτῳ
 σκυδικὴν πόσιν περ' οἶνον
 μέγιστον μὲν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ερωτα γὰρ τὸν ἀβερὸν

μὴ πομπή, βρύνοντα μίτρας
 πολυαντήμοις αἰείδων.
 ὃ δὲ καὶ θεῶν διωάτης,
 ὃ ἔτι βροτοὺς δαμάζει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γοιωδμή σ' ἤαφ' ἑσέολε
 ξανθὴ παῖ Διός, ἀγχείων
 δέσποιν' Ἀρτεμι θηράν,
 ἴκου νῦν ὅτι λήταίς
 δῖησι· θρεοκαρδίων.
 αἰσθάνειν ἔλαθ' ὅρα πόλιν
 χαίρουσ'· ὃ γὰρ αἰτμέρες
 ποιμήνης πολήτας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γάλε θρηϊκήν, τί δὴ με
 λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
 ηλεῶς φύγης, δοκέεις ὃ
 μηδὲν εἰδέναι θρόν.

ἴαθι τοι καλῶς μὲν αἶνοι
 τὸν χαλινὸν ἐμβόλοισι,
 ἡνίας δ' ἔχων, ἐρέφοιμι
 ἄμφι τέρματα δρόμου.
 κῦν δ' ἀλφειῶνάς τε βόσκειαι,
 κούφά τε σκירתῶσα παῖζ' ἔσ'
 δεξιὸν γὰρ ἵπποσπεῖρ' ἴω
 σὺν ἔχ' ἐπεμβάτιον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀπό μοι θανόν γρόιτ'· ὃ γὰρ αἶν' ἀπὸ δῆ' ἡ
 λύσις ἐκ πόνων γρόιτ', ὃ δ' ἄμα τῶνδε.

ΤΩΝ ΕΞΗΣ ΣΚΟΛΙΩΝ ΤΑ
 μὲν Ἀνακρίοντι, τὰ δὲ Ἀλκμαίῳ αἰσάπ' ἔχεται· πῖνα δὲ
 ἔστιν ὅτι διακρίται οὐ ράδον.

Εἴθε λυρα καλὴ γροίμην ἔξφαιπνι,
 καί με καλοὶ παῖδες φορεῖεν δ' ἐνύσιον ἐς
 χορόν.

εἴθ' ἀπορὸν καλὸν γροίμην μέγα χεν-
 σίον,

καί με καλή γυνή φορεῖν καθαρόν θεμέ-
νι νόον.

ΑΛΛΟ.

Αδμήτου λόγον ὦ τᾶρε μαθών, τοῖς
ἀγαθοῖς σέβας,
τῷ δαδῶν δ' ἀπέχου, γνοῖς ὅτι δαδῶν
ὀλίγη χάρις.

ΑΛΛΟ.

Αἰετὸν βόδιον τὸν μὲν ἔχει, τὸν
δ' ἔραται λαβόν·
καὶ ἐγὼ παῖδα καλὴν τὸν μὲν ἔχω, τὴν
δ' ἔραμαι λαβόν.

ΑΛΛΟ.

Γόρπη εἰς βαλανιδὲς ταῦτόν ἔχουσ' ἐμ-
πεδέως ἔθος,
ἐν ταῦτ' ἀπυέλῳ τόντ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν
λόγος.

Α Λ Λ Ο.

Εκ γῆς χεὶ καὶ δεῖν πλόον,
εἴ τις διώατο καὶ παλάμιον ἔχοι·
ἐπεὶ ὅ καὶ πόντω γήηται,
ταῖς πρῶντί τρέχῃ ἀνάγκῃ.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΠΙΓΡΑΜ-
ματα πνύ.

Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, ὃ
ὕδρασμα.
Αρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ
κακῶν.

Α Λ Λ Ο.

Αβδήρων περ θανόντα τ' ἀγνοοῖεν Α-
γαθῶνα
πᾶς ὅτι πυρκαϊῆς ἦδ' ἐβόησε πόλις·
ὃ τίνα γ' οἰόνδε νέον ὁ Φιλαίματος Αρης
ἠνάεισε θυγῆς ἐν εὐφάλῃ μάχῃς.

ΑΛΛΟ.

χάσε Κλείωοείδη πόθος ὥλεσε πα-
τείδος αἴης,

θαρήσδρυτα νότα λαίλαπι χήμεϊν.
ᾠρῇ γάρ σε πέδῃσεν ἀνέγνωσ. ὕψα δ' ὅτ' σὴν
κύματ' ἐφ' ἱμερτίῳ ἐκχυσεν ἡλικίῳ.

ΑΛΛΟ.

ἡ τ' ἤρσιν ἔχουσ', Ελικωνιάς. ἡ δ' ὅτ' αὐτ'
Ξανθίππῃ. Γλαύκη δ' ἡ σχεδὸν ἐρχομένη.
ἐξ ὄρεος χωρῶσι, Διωνύσω δὲ φέροισι
κιστὸν καὶ σαφυλίῳ, πίοισι καὶ χίμῳ.

ΑΛΛΟ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΡΩΝΟΣ ΒΟΥΝ.

Βεκάλε τὸν ἀγέλας πόρρω νέμε, μὴ δ'
Μύρωνος

βοΐδων ὡς ἐμπνοῖαι βροτοῖς βιωέξεραίης.

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Βοΐδων δ' χαλκοῖς τετυπωμένον, ἀπ' ὅ-
πῳ γήρως

χαλ-

χαλκωτὴν σφετέρῃ ψύσατο χεὶ Μύ-
ρων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ φίλος ὅς κρατῇαι ὡδὲ πλέω οἰ-
νοποτάζων,

νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.

ἄλλ' ὅς τις μουσέων τε καὶ ἀλγέα δῶρ' Α-

φροδίτης

συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκειται θυφρο-
σύνης.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Υἱὲ μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δὲ ὠρανῶ μέγας
χάμῳ, πεπάλασιν δὲ ὑδάτων ῥοαί.*

κἀβόαλλε τ' χαμῶν ὅτι μὲν τίθει

πῦρ, ἐν δὲ κίρνας οἶνον ἀφιδέως

μυγχεόν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσαι,

μαλθακὸν ἀμφὶ γρόφαλλον.*

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέγγε πνύμενας οἶνω· ὃ γὰρ ἄσπον

Ε

ᾧ ἐτέμεται·

ἀδ' ὦρα χαλεπά· πόρτα δ' διψᾷ ὑπὸ
κύματος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πίνω μιν, τί τ' λύχρον σθένος μιν· δά-
κτυλος ἄμερος·

καδ' ἀνὰ φνε κυλίχαις μεγάλαις, αἱ τὰ
ποικίλα. *

οἶνον γὰρ Σεμέλας ἔδωκε Διὸς υἱὸς λαθικηδέα
ἀνδρὸς ποισιν ἔδωκε· ἔλχεε κίρνας ἕνα καὶ δύο
πλείας· καὶ κεφαλῆς δ' ἄτερα τὸν ἑτέ-
ρον κύλιξ

ὡθεῖται, ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς
ἀκρότε.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυλινδεται·
ὃ δ' ἔνθεν ἄρμες δ' αὖθις μέσον ναῖ
φορήμεθα σὺν ῥαγῇ.

Χθμῶνι μορθεῖντες μεγάλα· χαλαῖ

πρὸ μὲν γὰρ αἰτλοῖσι τοπέδαν ἔχῃ.
 λαῖφος δὲ πρὺν ἀδελφὸν ἦδη,
 καὶ λακίδες μεγάλα κατ' αὐτῷ.
 χαλᾶσι δ' ἄγκυραι.

Σ Α Γ Φ Ο Υ Σ Τ Η Σ

λεσθείας ἄσμα εἰς Αφροδίτῃ.

Ποικιλόθεν ἄθανατ' Αφροδίτα,
 παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαι σε
 μή μ' ἀτασι μῆδ' ἀνίασι δάμνα
 πότνια θυμῶν.
 ὅλλ' ἀτῆδ' ἔλθ' ἀπὸ τε, κατ' ἔρωτα,
 ταῖς ἐμαῖς αὐδαῖς αἰοῖς, αἷς πολλὰ-
 κ' ἔκλυες· παρ' ἑσὶ δὲ δόμον λιποῖσα,
 χεῦσον ἦλθες
 δ' αὖτ' ἰσχυροῦξασα, καλοὶ δέ σ' ἄγον
 ὠκέες φρουροί, πτέρυγας μαγάνας
 πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠρεῶν, αἰθέ-
 ρος ἀπ' ἀμέσσω.

αἶψα δ' ἔξίκοντο. τὺ δ' ὦ μῆκερα
 μειδρῶσας ἀθανάτω παρσώπω,
 ἦρ' ὅτι δ' ἴω ὅ πεπονθα, κ' ὅτι
 δοῦρεθ' καλοῖμι.

κ' ὅτι ἐμῷ μάλις' ἐθέλω θνέσθαι
 μαγνῶλα θυμῷ, ἵνα δ' αὖτε πείθω,
 καὶ Γαλνῶσθι φιλότιτα· τίς σ' ὦ
 Σαπφοῖ ἀδικεῖ.

καὶ γὰρ αἶφύγῃ, Τυχέως διώξῃ·
 αἶ δέ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσῃ·
 αἶ δέ μὴ φιλήῃ, Τυχέως φιλήσῃ,
 κ' ὅτι κελδύης.

ἔθε' μοι καὶ νῦν, χαλεπῶν δέ λῦσον
 εἰ μεριμνῶ· ὅσα δέ μοι τελέσσαι
 θυμὸς ἱμεῖρ' ἔχει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
 σύμμαχος ἔσσο.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Δέδυκε μὲν ἄσελάνῃ,
 καὶ πλησιάδες, μέσσαι δέ

νύκτες, ὡς δ' ἔρχετ' ὥρα,
ἐγὼ ὅ μόνον καθεύδω.

Τ Η Σ Α Υ Τ Η Σ.

Φαίνεται μοι κείνος ἴσος θεοῖσιν
ἐμμένει ἀνὴρ, ὅστις ἐναελίον τοι
ἰζυῖ καὶ πλασίον αἰδύ φωνά-
σας ὑπακούει,
καὶ γελώσας ἰμερόεν· τὸ μοι τὸν
καρδίαν ἐν στήθεσι ἐπλόασεν·
ὥς ἰδὼν σε, βρογχὸν ἐμοὶ γὰρ αὐδαῖς
ᾄδεν ἔστι ἥκει.

ἀλλὰ καμμένον γλῶσσαν ἔαγ'· αὐτὸς δὲ λεπτόν
αὐτίκα χερσὶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·
ὀμμάττεσιν δὲ ᾄδεν ὀρημὸν βομβῶ-
σιν δὲ ἀκαί μοι
καὶ δὲ ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται· ἔμμος δὲ
πᾶσιν αἰρῇ· χλωροτέρη δὲ ποίᾳς
ἐμμί· τεθναῖναι δὲ ὀλίγου δέοισα
φαίνομαι ἀπὸ νύκτος.

~~Quamuis~~ lectori S.

Quum variae, quibus distineor, occupationes è medio studiorum cursu me renocassent: nec quod illis eripere tempus poteram, ad seria tractanda satis esset: interim quod dabatur, accipiens, eas Anacreontis Odas, quas iam antè Gallicas feceram, in aliquot amicorum gratiam Latine quoque aggressus sum vertere. Iam verò extrema manu operi imposita, quum eò rem deductam viderem, ut quæ meis intimis dicaueram, cum externis etiam communicanda forent: quoplures huius mei laboris futuri essent participes, eo maiorem cautionem et diligentiam adhibendam mihi existimaui. Feci itaque non inuitus, ut quæ vertendo hoc poeta, tanquam aliud agens, obseruaram, ea in commentariolum redigerem: quo tum mea interpretationis alicubi rationem tibi redderem: tum etiam in locis difficilioribus labore meo tuum aliqua ex parte subleuarem. Vale: si quid nouisti rectius istis, Candidus imperti: si non, his utere mecum,

apta est gratia vestra mihi.

1 Λέγουσι χάσμι ὀδόντων. In cortice propemodū fugiebat oculos hoc uerbum χάσμα, sed in altero exemplari facilè legebatur. Hoc aurem uocabulo utitur & Plutarchus eodem modo, quū ait, διὰ τὴν θηλείαν ἢ ἀρετὴς ἢ κίστες διεσθίει τὰ δίκτυα, καὶ τοὶ καὶ ὁμόπαιδες διεσθίουσι. πότερον ἐνδοτέων τοὺς ὀδόντας ἔχουσα τὸ χάσματος, ἢ κίστες τὰ λίνα ἐκινεῖται; παρεμπιπτεῖ γὰρ τὰ χεῖλη διὰ πᾶρος καὶ μέγας. Hiatum appellāt etiam Latini. ὀδόντων autem uidetur dixisse pro ἐύματος, quia dente maximè timēdus est leo. unde Alcibiadi quum obiecisset quidam, δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες, οὐδροῦν, ἔτι, δὴ ὡς οἱ λέοντες.

Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα. Interpretatus sum φρόνημα, prudentiam: ut idē sit hoc loco quod φρόνησις. nam quis nescit eam uiris esse peculiarem, nec in muliebri ingenium cadere eam uim ratiocinandi quæ in uiros? non sum tamen interit ignarus φρόνημα etiam animi magnitudinē & ferociā significare. Sed quorsum istuc? præsertim quum multæ feræ magnos gerant spiritus: omniū autem maximè leo ipse, qui etiā magnanimus propterea dicitur à poetis. Sed & Phocylides quum enumerasset ea quæ à Deo animantibus ratione carentibus tributa sunt, concludit, λόγος δὲ ἔρμης ἀνθρώποις.

Γυναῖξιν ἑκάτ' εἶχεν. non iam poterat δεῦσθαι φρόνημα, vel quòd tē iam uni dono datā, alteri

dem conspicio, (quem ille mihi se esse dixerat) sed huiusmodi, qui arcu & pharetra iunctus esset, alásque gestaret.

Παρεῖ ἡ ἰστίλιω καδίσις. Rectè ἰστίλιω Ionicè, nec mutari debet.

6 Τὸ δὲ πῶρον ὅτι μοι νῦν. Si pro ὅτι, legamus εἰ π, interpunctio esse debet post πῶρον, nō post verbum περισσώδης, vt sit, περισσώδης πῶρον, εἰ μοι νῦν βλάσεται, &c. Alibi tamen sine casu vsus est eodem verbo, vbi ait, ὁ δ' ἔρω, πῶ δ' ὅτιν, εἴ π, Βαρὺ, περισσώδης νοήσις.

Καχάζων. Sic ver. non κατὰ ζων, quod versius non recipit. nec Latini γ retinent, quum Cæchinnor dicunt.

Οἷον δὲ κεισόμεθα Κόνις ὅσ' ἔων λυγόντων. Sic in quodam epigram. - ἐν ἡ' ἀχρόντι Οὐκ ἔα εἰ παρὶν κεισόμεθα.

7 Ρόδον ἔαρος μέλημα. Hic nouè positus est tribrachys anapaesti loco, ita tamen legere malim quàm inuerso ordine, ἔαρος ρόδον μέλημα. Nam facile adducor vt credam hūc pedem fuisse admissum à poeta, dum captat leporem illum qui est ex eiusdem principij repetitione, qua iustitice gaudet: vt alibi,

Τὸν ἐφθύρεται χορείας, Τὸν ὅλας ποιοῦντε μολπαί,
Τὸν ὁμότροπον ἔρωτι, Τὸν ἐραϊόμοι Κυθήρης. quibus alios quatuor subiungit, qui & ipsi initium idem habent.

8 Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας. Quibusdam legèdum videtur κατὰ κισσοῖσι vno verbo, id est κισσῷ, κεκα-

καμμέναις. quorum ego iudicium sequor. sed partici-
pium βρέμεναις mihi suspectum est.

Κατὰ πικρίδων αἰθύρων Προχέει. Legitur &
mutato ordine, αἰθύρει προχέων.

10 Εὐέλονται δὲ φιλήσαι. Nemini scrupulum hic
locus injiciat. nam constat particulam δὲ ob
sequens hic produci, quemadmodum & in illo
versu, ἃ' ὅπου φέρουσιν ὦραι. in illo item, πόδα φέρου-
σαι ὦραι.

11 Τίς ὅτι, σοὶ μὲν δέ. Crediderim ego hic legē-
dum, ἢ ἢ' ὅτι σοὶ μὲν ἡμεῖς. ut apud Theocritū ini-
tio eidylii 44. cum alter dixisset, ὡς χεῖνιος, re-
sponderet alter, χεῖνιος, ἢ δέ σοι τὸ μὲν ἡμεῖς.

Καὶ νῦν οἷός ἐστιν. Suspicio legendum ὁρᾶς, ut
sit δεκτικῶς prolatum per parenthesis.

Καὶ δὲ δρᾶσι χαρίζεν. Potest huiusmodi dativus
addi litera ν, potest & praetermitti. Idem dictū
puta de similibus locis. ut, ἐν ἔρεσι βοῶντα. Item, ἢ
ἢ' ἄρ' αἰσὶ βοῶντι. & si qui sunt alij. Memini enim
me legere apud quendam Grammaticum hu-
iusmodi dativis non adscribi plerumque ν, ne
duriores efficiat orationem. intelligi tamen
potentia, ut illi loquuntur.

Καὶ δὲ ἀνὸ πῶς Ανακρέωντα Πιπρῶσι συγκαλύψω. Vide
num legendum sit, καὶ δὲ ἀνὸ πῶς ἐμοῖσι Πιπρῶσι συ-
γκαλύψω. aut si non ἐμοῖσι, aliquid simile postulet
locus. nā accusativus hic Ανακρέωντα videtur ex
scholio irrepsisse.

13 Τὸ πυχρὸν ὁκαποῖμαι. Legitur & πυχρὸν.

Λέγουσι αἱ γυναῖκες. Palladas hanc Anacreōtis

odam suam fecit, mutato tantum genere car-
minis. extat enim hoc illius epigramma,

Γηραλέον με γυναικας ἀποσκώπτουσι, λέγουσιν
εἰς τὴ καὶ πῆρον ὄραν λελάνον ἡλικίης.
ὡς ἐγὼ εἰ λυκάς φορέω τέχας, εἴτε μολαίνας,
ἢ δὴ ἐξερ, βιότου περὶ τέλος ῥιζόμενος.
διόδμοις δ' ὑμῖνοις ἔδ' ὑπετάλοις στεφάνοις,
τῷ βρομίῳ παύω φρονήδας ὄργαλλας.

Quod dixit Anacreon τὰ πρὶν ἀπαγγέλλειν, latius à
Pallada explicatū est, Sed ita tamen ut uim uer-
borum non expresse-rit. Horatius eodem fe-
rè modo dixit, Amori dare ludū. Ouidius hoc
vocat Ludere. Ego uerti, Vacare amoribus io-
cīisque, secutus quendā ipsius Horatij versum,
quem ex Mimnermo transtulit.

14 Εἴτ' εἰσὶν εἴτ' ἀπὸ λῆροι. Mira est ἀφέλεια τῷ λόγῳ in
hoc poeta, ut hic vides in uerbo ἀπὸ λῆρον. In nul-
lum certè melius quàm in hūc illud Fabij qua-
drare possit, Esse in hoc quandam iucundita-
tem in affectuaram, sed quam nulla affectatio con-
sequi possit. Vnde & Horatius verè de ipso
pronunciauit, Qui persæpe caua testudine fle-
uit amorem nō elaboratum ad pedē. Quo-
quot ergo dulcedini & suauitati orationis stu-
duerunt, huius tanquam optimi magistri, vesti-
gia ita secuti sunt, ut ne à verbis quidem eius di-
scedere uoluerint. Ac ne longe abeam, hoc ver-
bum ἀπὸ λῆρον eo sensu passim apud illos repe-
ries: sed in præsentia mihi ex multis vnus ille
locus succurrit,

-ὅτι σὺ τὸ πρῶτον ἀπῆλθες. Κάιο τὸ τῆς λυσιδου βα-
σκαυε λειόπρω.

Τί σοι θέλεις πεινῶτα, Τί σοι λάλη χελιδῶν. Aga-
thias Scholasticus hanc odam est in suo epigrā-
mate imitatus, cuius initium est,

Πᾶσαι ἐγὼ πλὴν νύκτω κινύρομαι, ὅτε ἢ ἐπῆλθῃ

ῥόδρος, ἐλπιούσας μικρά χαλεζόμοις,

ἀμφιθευτερίζουσι χελιδόνες, &c. Nam quod dixit
Anacreon, ὑποθρίαισι φωνᾷς, dicit ille, ὅτε ἢ ἐ-
πῆλθῃ ῥόδρος. & pro, Τί μευ καλῶν ὀνείρων Λαφάρπα-
σαι Βάθυλλον, dicit,

Βαυόν τ' ἄνα κνώσσιμον· ἴσως δὲ τις ἤξει ὀνειρος,

ὅς με ῥοδαίνουσις πῆχεν ἀμφιβόησι. Erat autem
Ῥοδαίνῃ eius amica. Hæc obseruatione sunt di-
gna, & ut ipsi discamus cautè imitari veteres, &
si quid apud illos occurrat, quod in rē nostrā sit,
ita in vltum nostrū illud vertere, ut non aliunde
tamen petitum, sed domi natum videatur.

16 Οὐ μοι μάλα Γύγας Τῷ σαρδέων ἀνακτορ. Di-
citur &, σαρδέης σαρδέων, & σαρδέης σαρδέων, ut in
quodam epigrammate, Σαρδέης αἰὲς πάλαι Γύγου πό-
λις. Potes igitur hic legere σαρδέων, si magis tibi
probatum: nam utraque lectio reperitur.

Οὐτ' αἰρεῖ με χρυσός. Legitur & sic, ὅτ' εἰλέπω
μὲ χρυσός.

17 Λέγει με μὴ δεῖ πίνειν. Legendum videtur aut
μὴ δεῖ πίνειν, aut μὴ πίνειν προ μὴ ἐπὶ. ut ἢ πῶς dici-
tur pro ἢ ὅτι.

18 Τὸν ἄγγυρον πρῶτας. Legitur & ἑρβῶν. ne-
scio autem cur lib. 2. Epigramm. Græcorū con-

iungatur hæc oda cum superiore, cuius initium est, Οὐ μοι ῥήϊει Γύλαο. Nam in veteribus libris eo est collocata loco quo hic vides: & Gellius seorsum ab altera hanc citat lib. 19. ubi querit ecquis Latinorum poetarum tam fluentes carminum delicias fecerit.

Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό. Legitur &, Καὶ μὴ πῖναι κατ' αὐτό.

Τί πλειάδων καὶ μοι, Τί ἢ ἄστρων Βωώπων. Legitur & sic, Τί πλειάδων ῥήϊει μοι, Τί ἢ ἄστρων Βωώπων. Sed prior lectio magis mihi placet, quod respondeat superioribus illis, Τί γὰρ μάχουσι καὶ μοι. Quo etiā modo dixit alibi, Μέγιστόν με φρόνιζες, Μιδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω. sic dixit quidam, Ελπίς καὶ σὺ πύχη μέγα χαίρετε, τ' ἡμῖν ὄσπον. Οὐδὲν ἔμοι χ' ὑμῖν. Præterea lib. 2. Epigrammi. Græcorum ita clauditur hæc oda, Μὴ συγρὸν ὠρεῖσθαι. Ἀλλ' ἀμπελοῖς χλοῖσας, Καὶ βόβυας γελαῖντας, Σὺν τῷ καλῷ λυαίῳ. sed melior Gellij lectio, quæ consentit cum nostra. Versa autem fuit olim à nō. nullis hæc oda, qui pro Bathyllo profundum interpretati sunt. quū nec ullus sensus ita possit ex hoc loco elici, nec diminutiva hoc modo fiant, à βαδὺς βάδυλος. sed ut Ηρακλῆς Ηρυλλος, Δεισοκλῆς Δεισυλλος, sic Βαδυκλῆς Βάδυμος. Præterea vel ex Horatio notum debuit esse hoc nomen.

Καλὴ τέχνα. legitur & καλλιτέχνα
19. Ποτὶν ποίει μοι τερπνόν. si iambicum dimetrum catalecticum facere velis, legendum erit, com-

mutato verborum ordine, Τέρπν' ἐν πείει ποτὶ μοῖα.
 sed in hac oda ut & in aliis nōnullis, sunt variē
 mixti versus: ex quibus hī duo sunt dinietri ἀ-
 κατέληκτοι, Μᾶλλον ποιεῖ Διὸς γόνον, &, Σμύαπ' ἑ κεύροισι
 θυ' ὀρεπῆς.

20 Ἡ Τανταλὸς ποτ' ἔσθ' Ἀΐδος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις. Nō
 puto poetam aliter scripsisse quā ἔσθ', imō etiā
 voluisse ludere in his duobus ὁμοιοτελευτίαις, ἔσθ' &
 ἔσθ' ἡ. Est autē valde proprium ἔσθ' de saxo, quod
 natura rigidū est & immobile. Ita dixit Tibul-
 lus, Stare vel infans cautes obnoxia ventis.

Ἐγὼ δ' ἔσοπ' ἔρον εἶλω. Extat epigramma Διονυσίου
 Ὁφειού, in quo ludit eodem fere modo quo hic.
 initium eius est hoc,

Εἴθ' αἶμος ἡμόμην, σὺ δέ γε σείχουσα παρ' αἰγῆς

Σπῆθα γυμνώσεις, καὶ με πνέοντα λάβοις.

Εἴθ' ῥόδον ἡμόμην ὑποπόφυρον, ὄφρα, &c. sic apud
 Theocritum vouet quidā pastor, - εἴθ' ἡμοί-
 μασι Ἀβομβῶσα μύριαστα, καὶ ἐς πόντον ἄρ' ἔρον ἰκοίμαι. sic
 in quodā scolio, Εἴθ' λυρὰ καλὴ ἡμόμην ἐλεφαν-
 τίη, καὶ με καλοὶ παῖδες φερέειν Διονύσιον ἐς χορόν. Εἴ-
 θ' ἄπυρον καλόν, &c. Ovidius mittēs annulum ad
 amicam, tandem ait,

O vtinam subito fieri mea munera possem,

Artibus Aëzis, Carpathiique senis.

Tūc ego te cupiā domine tetigisse papillas, &c.

21 Καὶ παρὶν δὲ ματῶν. Propriē locutus est.
 nam, ut inquit Pollux, τὸ σῆν' ματῶν σῆν' γυναικί-
 ναι ζῆσημα, παρὶν δὲ ὠνόμαζον τὴν παιδίον. Ego strophium
 interpretatus sum, veteres Latinos secutus,

Fascia enim generalius est nomen.

Μόνον ποσὶν παπῶν με . nisi subaudias ὥστε , non procedet sensus.

Σπφαίοις δ' ὁμοῖς πυκάζω. Quidam legunt hic, ὅπως πυκάζω. & in ultimo versu ἴνι, interrogatiuē. Legitur & σκεπάσω pro σκεπάζω.

Παρεὰ πλὴν σκελὴν βαδύμε. Legitur & βαδύμε.

Απαλαῖς οἶσι δὲ χαίτας. Vulgò οἶσι δὲ διφθογγογραφῆται. sed Anacreon alibi quoque οἶεν protulit.

22 Ο πλῆτος εἴ γε χευστοῖς. Anacreon sua hæc dicta factis confirmavit. nam à Polycrate duobus talentis donatus, ut se duas iam noctes curis affectum ob ea vidit, reddidit illi, hoc vnū dicēs, ἢ τιμᾶσαι αὐτὰ ἢ φρονήσας, id est, Non tanti sibi ea esse, ut curis propter illa vellet angi. vel, Pluris se quietum & solutum animum facere quàm illa.

23 Ἐμοῖς φίλοις ζωεῖναι. In quodam Scholio, loco tertio hoc ponitur, Ὑπαίτειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ διηγεῖσθαι· δεύτερον δὲ, καλὸν φυσικὴν ἡμεῶν τὸ πλεῖστον, πλεῖστον ἀσφάλως· ἢ τὸ πέταστον, ζωηθεῖν μὲν ἡμῶν φίλων. Et in quodam alio, Σὺ μοι πίνε, Ζηνῆα, συσσεφαινήσει. σὺ μοι μαγομδῶ μαγνεο, συσσεφράσει σὺ φροῖ.

Οταν πίνω πὲν οἶνον, εὐδουσιναί με εμναί. Xenophon Symposio, Τῷ δὲ ὅτι πῖνος ἀφδων τὰς ψυχὰς τὰς μὲν λυπὰς, ὥσπερ ὁ μεθυστὴρ τοῖς ἀνθρώποις, καμίζει τὰς δὲ τιλοφροσυνὰς, ὥσπερ ἔλαμον φλόγα, ἐγείρει.

24 Σὺν τῷδε πίνειν ἡμαῶ. Fortasse primus versus Odes loco huius repetendus est, Οταν πίνω πὲν οἶνον,

οἶνοι,

αἶσιν, ut vides repetitum etiam secundum. nam sunt & aliæ odae in quibus duo primi versus in fine etiam reperuntur. Obseruare autem oportet hic quoque acatalectos duos versus esse insertos, nimirum hunc, Τί μοι πόνων, ἔχουσ' ὄων. & Θάψεν με δὲ καὶ μὴ δέλω. A nimaduerti contra facere in versibus trochaicis poetam, miscere dimetros catalecticos cum acatalectis.

25 Ροδῆς κοίρανε πύχης. Quid si Ροδῆς hic legas? certe cum aliorum multorum, tum ipsius Pindari testimonio lectionem hanc confirmabis. Pro κοίρανε autem quidam putant legendum πύρανε. Illud nō video quomodo lex versus possit ferre: sed ne hoc quidem satis aptum huic loco videtur.

Ἀπλάς τε ἔχ' ῥοδαῖνας. Sic apud Theocritum, μαλακὸν ἥμιστον.

26 Τὸ λεληθότως σμώφρην. Βλεφάρων ἴτιω κεκαμνυῖα. Malim ego articulum annectens aduerbio, legere Τελεληθότως. nam & vsitatissimum in aduerbiis hoc est, & possit alioqui multis facessere negotium hic locus, qui hoc modo planus est & apertus. nam ἔχ' ῥοδ' βλεφάρων ἴτιω Τελεληθότως σμώφρην, perinde est ac si dixisset, ἔχ' ῥοδ' τὰς ὄφρ' λεληθότως σμώφρην. quo vculo vtitur alicubi Plutarchus. existimabit aliquis fortasse βλεφάρων ἴτιω accipi αἰ' ἢ ῥ' βλεφαρίδων, & hic sensus prima fronte se offert. sed si quis proprius intueatur, videbit cōtextum orationis hoc non ferre. nam quid hoc sibi vellet tandem, μὴ

ἀτάκοιτι τὸ μεσόφρουον, μηδὲ μίσγει, οἷον ἐχέτω ταῖς βλε-
 φαρίδαις σνώφρις. absurdū certè hoc esset. quod
 si quis pertinaciter hanc interpretationem tue-
 ri voluerit, sed alio sensu, primū σνώφρου legat,
 ut sit τὸ σνώφρου substantivum, quod & novum
 est & durum: deinde claudens sententiā post
 σνώφρου, & interpungens, addat ἢ post βλεφάρων,
 ut sit, βλεφάρων ἢ ἴπυρ κελαμνῶ, & repetat ἀπὸ τοῦ
 κοῖτις verbum ἐχέτω. sed vide quam vim afferas
 contextui. deinde an colorem βλεφαρίδων descri-
 beret, de superciliorum colore taceret? cur non
 potius integram servans orationis seriem, βλε-
 φάρων ἴπυρ accipies παρὰ φραστικῶς, αἱ δὲ οἷον ὀφρύων
 nonne posita sunt κύκλῳ οἷον ὀμμάτων. αἱ ὀφρύς.
 Atqui dixit βλεφάρων, non ὀμμάτων. quid tum? si
 ambiunt totum oculum, certè & palpebras, o-
 culi partem illis magis vicinam, præsertim si de
 superiore palpebra intelligas. adde quod hunc
 versum ingredi non poterat ὀμμάτων. Xenophō
 quoque dicit naturam providam ὀφρύων ἀπὸ
 χροῶσαι τὰ ὑπὸ οἷον ὀφθαλμῶν. Denique mihi ma-
 gis videtur consentanea rationi hæc expositio.
 si quis tamen aliquid melius afferat, illum se-
 quar. Est autem aliquando σνώφρις mulieris e-
 pitheton, quo etiam puellam quandam hone-
 stat Theocritus eidyll. 8. his versibus, καί
 μ' οἷον τῷ ἀνθρώπῳ σνώφρις κόρα ἐχέει δόξα. ταῖς
 θαμέαις περιελάντα, καλὸν καλὸν ἡμεῖς, ἐφασκεν. Eo-
 dem appellatur & μίσφρις. Anacreon, ut vi-
 des, addit λευκότῳ. Videre est autem ita pro:

pemodum coeuntia supercilia iis qui inæsti
frontem contrahunt & corrugant. unde et
tiam illi verbo ab hoc nomine deducto, στυφ-
φρυῶσαι dicuntur. Mirum est verò placuisse
illis ita confusa supercilia, quum nihil à pul-
chritudine magis videatur alienum, sed alia
multa obseruabis veteribus fuisse in deliciis,
quæ tui non erunt stomachi. Cæterum linguæ
Latinæ inopia loci huius interpretationem red-
dit paulo difficiliorem. Nam nec nomen habet
quod respōdeat huic Græco ζυῶφρις, nec quod
illi μισόφρυς, quod & μετώπιον appellatur. Cui ta-
men inopiæ mederi conatus sum, dum hunc lo-
cum verterem: id autem assecutus sum necne,
tuum esto, lector, iudicium. vnum hoc addo,
si ea quibus vsus sum verba tollas, vix te quæ in
eorum locum reponas, habiturum.

Ἀμα γλαυκὸν ὡς Ἀθηνῆς, Ἀμα δὲ ὕψος, ὡς Κυθή-
ρας. Tritum est γλαυκῆπις Ἀθηνῆς, Homericum.
Quod autem ad ὕψος attinet, verti Patum, il-
lum secutus versum, qui est inter antiqua diuer-
sorum auctorum epigrammata, Minerva fla-
uo lumine est, Venus pato. Pollux hæc cōiun-
git, βλεῖμμα ὕψος, θαλασσῶν, αἰανίδων.

Περὶ λυδίνης πράχλας. Verti, colla lauia, secu-
tus hos versus, ex lib. 7. Græc. Epigrammatum,
- ἐπὶ σοῦ π' ὄφθ' αὖτις ἀπὸ λυδῆς - Κεῖνο πὸ πῆς λυγρὸν
βάσανα λεῖπρον. Quo in libro etiam hoc carmē
habet, Δειρὴ λυδίνης καὶ σήλας μαρμαίροντα.
Esse autē λυδῶν marmoris genus, cum ex alijs,

tum ex Philostrato paret, qui in proœmio εἰκό-
των dicit, ξέοντες τὴν λυγρύνειν ἢ τὴν παρίαν κίθον, ubi
vulgò legitur πατεῖαν, sed perperam. Id autem
marmor quum non solùm læuitate, sed etiam
candore commēdetur, si cui magis placet, Col-
la candida, interpretari, per me licet, nec repu-
gnat ipsa versus mensura.

27 Ὑποπορφύροισι πύπλοις. Non legendum est ὑπὸ
πορφύροισι, duobus verbis, sed ut excusum est, ὑπο-
πορφύροισι. Sic in quodam epigrammate Διονυσίου
σφιστοῦ habes, Εἴθε ῥόδον γυμνῶμιεν ὑποπόφυρον.

Τὸν ἐπαῖρον, ὡς διδάσκω. Sic apud Theocritum
intelligitur hoc nomen, c. idyllio 28, ἀπικέα εἶχε
ἐπαῖρον.

Λίπα εἰς κόμης ποίησον. Nitidas comas exposui,
Horatium secutus. sic & apud Synesium, αἱ δὲ
λίπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ ποέσωπα, vel potius καλοί.
Aristophanes, λίπαρὸς χορῶν ἐκ βόλαρῶν. & sopho-
cles quum incultū, horridum & squalidum ca-
pillum significare vellet, λίπαρὴν τελεῖαι dixit.

Τὰ δ' εἰς ἄκρον, ἡλιώσας. Habes & apud Philo-
stratum ἡλιώσας κόμην. Est autem ἡλιώσα κόμη si-
ue ἡλιώδης, quam Homerus ξανθὴν appellat, ut,
ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα. Idē ξανθὸν Μενέλαον
vocat, id est ξανθοτέλεχα. Huiusmodi castriem
χρυσὴν etiam nominant: unde & χρυσοχαίτης ἔρωε
apud hunc. sic & apud Latinos aurea comae
unde & Auricomus. Quod autem dicit,
Τὰ μὲν εἰς ὀρθὴν ἀγάντας, Τὰ δ' εἰς ἄκρον ἡλιώσας, cō-
ferri debet cū illis Ouidij versibus, quibus de-

scribit amicę suę capillos: Nectamē ater erat,
nec erat color aureus illis: sed quāvis neuter,
mixtus uterq; color. Pręterea Porphyrio vir do-
ctissim^o exponēs hūc Horatij versum, Myrrheū
nodo cohibere crinem, ait, Colorem myrrheū
in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius
est inter flauum & nigrū. Hęc ille. sic in quo-
dam incerti auctoris epigrammate, Εἴτε σε κυ-
τῆρσιν ὑποσίλωσαν ἐθέρας, Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον ἄ-
ραια κόμας. Coma autem ξανθῆ, flaua, vel χρυ-
σῆ, aurea: vel ἡλιώδης seu ἡλιώσα, soli concolo-
res, eadem sunt.

Ἀφες ὡς ἥλωσι κεῖσται. Legitur & ἥλωσι. & tūc
subauditur αἶ, vt sit ὡς αἶ ἥλωσι.

Ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες. Metaphora hęc qua
roscidū p. tenero ponitur, melius sonaret Gal-
licis auribus, quā Latinis. Antipater eodē mo-
do ὑδαπνοῖς βραχίονας dixit. A Grammaticis ta-
men δροσώδης siue ἱερσῆς exponitur καλός, pe-
tita, vt aiunt, metaphora ἀπὸ τῆ διδροσισμῆτων αἰ-
δῶν. Ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεται. Pro quibus facere
viderur ille Theocriti versus, Καὶ χροὰ φοιτήχλω
ὑπὸ πάλμοις, ὡς ῥόδον ἱρσαι. sed haud scio an possit
hic habere locum hęc interpretatio.

Στεφένω μέτωπον ὄφρις Κυανώτερη δρακόντων. Ho-
merus, Η δὲ κυανέρην ἐπ' ὄφρυσι γούσι κρονίων. id
est μαλαίναις, vt vulgò exponunt. A Theocrito
quoque κυανόφρις puella eodem modo appella-
tur. Et in alio Homeri loco qui est Ιλ. λ, Κυανίαι
δὲ δρακόντις ὀρωεῖχαι περὶ δαίλιον Τρεῖς ἰκάπρητι ἔειπ-

στὴν οἰκότες, admonet Eustathius non hoc dici διὰ τὸ χροῖμα, ἀλλὰ διὰ τὸ ὅτι κυρτῶς τοῖς αὐτοῖς κατὰ ἑνα κυκλικὴν καμπήν. & exponens illa verba quæ sequuntur paulo post, Τοῦ δ' ἥτοι δέκα οἶμοι ἴσαι μίλλας, καὶ οἷοι, ait, Κύκλος εἶδος π. χροῖματος μίλλας, ὥς οὗ τὸ κυρτέον. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χροῖμα τῶ ἐν ἑαυτοῦ ἀνὰ γὰρ καὶ τοῖς φυσικοῖς, ὅτι πάντα ἀέθελος. Latini cæruleum draconem vocāt. A Propertio appellatur quidam fucus cæruleus & forma cærulea, his versibus, An si cæruleo quædā sua tempora fucus tinxerit, idcirco cærulea forma bona est? Ex his omnibus iudica quæ magis huic loco conveniat interpretatio.

28 Ἰτα ἕς τὸ μὲν φερέται. Dicitur τὸ μὲν, τὸ δὲ, ut τὰ μὲν, πρὸς τὸ, pro partim quidē, partim verò. Nec admittit versus aliam lectionem. nam si legas τὸ δ' ἀπὸ ὑπὸ δος, non stabit.

Ῥοδινίω δ' ὅππῃ μῆλον χροῖμα ποιεῖ παρεῖω. Vel, πῶς χροῖμα παρεῖω ποιεῖ Ῥοδινίω ὅππῃ μῆλον. vel, χροῖμα ὅππῃ μῆλον. Illud, quodammodo ἄκωρον: hoc autem, propter inuersum vocabulorum ordinem, duriusculum videtur. sed elegans est alioqui metaphora: ut apud Aristophanem, Ταῖς αἰδέοισι δρόσος καὶ χροῖς ὥσπερ μῆλοισιν ἐπίνθη. Lanuginem poetæ quoque Latini appellant. & ut ἐπίνθη dictum hic vides, ita florem vocat hoc versu Virgilius, Tum mihi prima genas vestibat flore iuuenta. sed per μῆλον hic intellige Cydonium malum: ut apud eundem poetam, ubi ait, Ipse ego ca-

na legam tenera lanugine mala. Ibycus κωδωνίκε μολίδας vocat. Hinc & factum verbum κωδωνισαῖν à Leonide.

Ερύθημα δ' ὡς αὐτὸ ἀδούρε Δαῖσας βολῆειν, πίνον.
Hic ὡς pro ὅσον, quod nouum nō est: nam Grammatici & in hoc versu, καὶ κρέας ὡς οἱ χῆρες ἐχάνθαιον, exponunt ὡς αὐτὸ τὸ ὅσον. Ad hunc locum autē pertinet quod respondit Pythias, rogata, quis esset color pulcherrimus, Is, inquit, quem in ingenuis gignit pudor.

Τὸ δ' Ἀδωνιδος παρήλθεν, Ελεφαντος τ' ἀχλός.
Prior versus per parēthesin ponitur: in posteriori repeti debet verbum ἔσω.

Μεταμάζιον δ' πίνει Διδύμας πὶ χῆρας Ερμού. HO-
merus Il. ε, quum ait, Ἀλλ' ἔβαλε δῖος μεταμάζιον,
eam pectoris partē intelligit quæ utrinq; mamma cingitur. nā μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαστῶν, ut μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν. Hic autem accipio μεταμάζιον pro toto pectore, quod Arist. διδυεὲς τοῖς μαστοῖς appellat: quos in pectore collocatos esse his tantū tribus aiunt nonnulli, homini, elephanti, vesperilioni. Quod autem attinet ad χῆρας Ερμού, habes hæc verba apud Pollucem, libro septimo, Τὸ δὲ ἐργαλεῖον κατ' οὗ ἐκλωστοὶ ὀξαρτῶντες τὰ τυπτήα, γέρον ἐκαλεῖτο· ὡς δὲ οὐ ξύλου πεποιημένον κέντριον· χῆρας Ερμού πτερά-
ζωτον ἔχον, ὃ γέροντος ἐπὶ πρὸς σωποῖ· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Quo loco legunt alij πτεράζωτοις. Puto autem dici διδύμας χῆρας ut dicuntur διδυμαὶ ἑρχας. scio & ab alio scriptore fieri mentionem

ὅτ' ἄρ' ἔρωτ' Εἰρημόδ', sed non succurrit locus.

29 Μηρῶν πὸ πῦρ ἐχόντων. Hæc ἐπ' ἀνάληψις elegans quidem est, sed anapaestum postulat carmen in hac prima sede: quam legem in tota hac ode, sicut & in aliis multis seruauit. quare sunt qui hic legant μαλερόν.

Αἰμουσα πὺν ἔρωτα. Omnes versus huius odes sunt δακτυλικοὶ τετράμετροι ἀκατάληκτοι. qualis est ille, Ατρεΐδαι τε καὶ δῆμοι. Hephæstion autem ait Anacreontem integras odas composuisse etiam dactylico tetrametro, cuiusmodi est hic, Αδρυδὺς χαίρεισα χελιδόνι.

30 Αφες με τὴν θεοῖς ῥοι. Corruptus est hic versus: ita tamē ut aliquis possit ex eo sensus erui, si πὺν θεῶν legatur & πὺ, sed non satis commodus ille quidem. Tota reliqua ode est emendatissima, nec mihi reprehendat quisquam hunc versum, Εμαίνετ' Ἀλκμαίων τε, quod corripiatur syllaba διφθορᾷ γεγραπμένη. nisi idem Timoclis Comici poeta hunc iambicum senarium oppugnet, Ο νοσῶν δὲ μαικάς, Ἀλκμαίων' ἐσκέλετο. & hunc quoque versum quem Suetonius in Neronem iactatum fuisse scribit,

Νέρων, Ορίσης, Ἀλκμαίων, μήτε κήνησι.

Θέλω θέλω μενῶσαι. Imitatus est Horatius lib. 1. Carm. ubi ait, -quem Venus arbitrum Diceret bibendi? non ego sanius Bacchabor Edonis. recepto Dulce mihi futere est amico. Et lib. 3. in sanire iuuat: cur Berecynthia Cessant flamina tibi? Hos quoque nostri poetæ versus,

Ἐμὲ μᾶλλον ὥς ἔπ' ἑστ', Μυεῖσιν, ῥόδοις δὲ κράτα Πύ-
 κασσιν· κάλει δ' ἐταῖρ' ἰω, ex ipso Horatio sum in-
 terpretatus. Sed & quod noster ait, Ἀπολείπον-
 ται μέμναι, Πολυφρονιδέες τε βυλαί· Ες θήικ' ἴποις
 αἰήτας & alibi, si quidē & hæc ode eius est, Ἐμὲ δ'
 φρένασιν μὲν αὖραις Φέρειν ἔδωκε λύπας: ille sic, Tri-
 stitiam & metus Tradā proteruis in mare Cre-
 ticum Portare ventis. Sed illa leuiores videri
 possint: hæc verò maioris sunt momēti, in qui-
 bus apertius imitatur vel potius interpretatur
 nostrum poetam. vt lib. 3. de Lyde amica, Quæ
 velut latis equa trima campis Ludit exultim,
 metuītque tangi, Nuptiarum expers, & adhuc
 proteruo Cruda marito. Anacreon, Γῶλε θρηῖ-
 κιν, ἡ δὲ με Λοξὸν ὄμμασι βλέπτουσι, Νηλεῶς φόβ' ἔχει,
 δοκίους δὲ, &c. Paulo post, Νεῶ δὲ λειμῶνας τε βοόκε-
 αι, Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις. Horatius lib. 1. Vi-
 tas hinnulæo me similis Chloe, Quæienti pa-
 uida montibus auis Matrem, non sine vano
 Aurarum & filiarum metu.

Anacreon, Οἷά τε νεβρὸν νεοθιλέα χαλαθλῶν, ὅς-
 τ' ἐν ὕλῃ κερόουσις δόπελει φθίς δόπε μιν ἔσ' ἐπ' ἰονίην. Idē
 Horatius eodē libro, Natis in vsum latitæ scy-
 phis, pugnare Thracum est· tollite barbarum
 Morem, &c. Anacreon, Ἀγέ δῶτε, μεκλή' οὔτω
 Παύσαι τε καὶ ἀλλητῆ Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴτῳ Μελέ-
 τῶνδ', ἀλλὰ καλοῖς ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοισι· nisi mēdum
 hic est. Cæterum vel ex his a stimare possumus
 quàm multa ex nostro poeta mutuatus sit Ho-
 ratius: quæ paterent omnibus, si quemadmo-

dum huius, ita & illius opera extarēt, quanquā
 satis notum est plura hūc ex Alcæo, quā ex vl
 lo alio transcripsisse: quod nec ipse dissimulat.
 Videamus ergo & carminū huius aliquot par-
 ticulas, quas suis odis Horatius assuit. Alcæus, Ἐ-
 γὼ Ζεὺς, ἐν δὲ ὠρήσιν μέγας Χρυσῶν, πτόχασιν δὲ ὑδα-
 των ῥοαί. Κάθε δὲ τῶν χρυσῶν, ὅτι μὲν πτόχας Πῦρ, ἐν δὲ
 κερνάς οἶνον ἀφιδέως. Horatius, Vides ut alta stet
 niue candidum soraete, nec iam sustineat onus
 sylvar laborantes: gelúque flumina constiterint
 acuto. Dissolue frigus, ligna super foco Large
 reponens: atque benignius Deprome quadri-
 mum sabina O Thaliarche merum dyota. Vi-
 des ut hic Horatius non imitetur Alcæum, sed
 ita eum interpretetur ut verbum verbo red-
 dat. Alcæus, Νῦν χεῖ μεθύσκεν, καὶ Ζεὺς ποτὶς βίαν
 πίνειν. Horatius, Nūc est bibēdum: nunc pede li-
 bero pulsanda tellus. Alcæus, Μὴ δὲν ἀμοφυνύ-
 σης ποτὶς προσιδένδρον ἀμπέλω. Horatius, nullam Va-
 re sacra vite prius seueris arborem Circa mite
 solum Tyburis & mœnia Catili.

Alcæus, Τέγχε πτόχας οἶνον: πτόχας αἶνον ποτὶς ἀ-
 λειπύ. Α δὲ ὠρε χαλεπαί: πτόχας δὲ δντῶν ὑπὸ καύμα-
 τος. Horatius, ad pocula Mecœnatē inuitans,
 - iam Procyon furit, Et stella vesani leonis,
 Sole dies referente siccos. sed hæc certē sunt
 pauca ex multis, quæ afferre possemus, si ex
 pleno fonte haurire liceret, nam si hæc omnia
 ὅσα παρασχεῖται inter Horatij odas latere depre-
 hendimus, quid si corpus integrum huius Græ

ei poetæ extaret? Certè quod ad odam illam
 attinet, Vides ut alta stet niue candidum So-
 racte, non puto principium tantum eius sum-
 ptum ex Alcæo, sed totā eius esse odam. nam &
 quæ proximè hanc sequitur, eius esse constat:
 nimirum illam, Mercuri facunde nepos Atlan-
 tis, &c. Sunt aliæ odæ in quibus Alcæum non
 quidem per omnia secutus videtur, sed disper-
 sè aliqua eius dicta collocasse. quarum etiam
 illa est, ad Testam, O nata mecum cōsule Man-
 lio. in hac enim, cum in aliis aliquot vetstibus vi-
 detur expressisse quendam Alcæi, tum in vlti-
 mis his, Te(o Testa) viua producent lucernæ,
 Dum rediens fuget astra Phœbus, videri pos-
 sit alluisse ad hæc illius verba, Πίνωμεν, ἔ' τὸν λυ-
 χρον σβέντυμεν· δάκτυλος αἰμείρεται. Quid autem sibi
 velit in hoc versu, δάκτυλος αἰμείρεται, (quæ verba
 nonnulli mendosa existimant) apparet ex quo-
 dam incerti auctoris epigrammate, cuius ini-
 tium est, Πῖν' Ασκληπιάδην, ἔ' τὰ δάκρυα τῶν πα, πῖ-
 πάρεθς. sic autem clauditur, Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν
 πόμα· δάκτυλος αἰώς. Ἡ πῆλι κοιμῆται λύχρον ἰδίῳ
 μένωμεν; Videtur autem auctor verbis Alcæi vo-
 luisse suum epigramma cludere. nō legēs, ἔ' τὸν
 λύχρον σβέντυμεν, sed ἔ' τὸν λύχρον αἰμείνομεν πρὸ αἰαμεί-
 νομεν, quam lectionem habes etiam alicubi apud
 Athenæum. Si tamē Horatius allusit ad hūc Al-
 cæi versum, σβέντυμεν legit. Et de hoc quidē loco
 hætenus. Videtur autem & in illa ode, cuius
 initium est, O navis referent in mare te novi

Fluctus, imitatus Alcæum, ex quo extant nonnulla eodem modo *διήγησεν ὁ ἄνθρωπος*. Plena autem fuisse huiusmodi allegoriis eius carmina testantur veteres scriptores, quum enim ille aperte inuchi in tyrannos non auderet, obscure loquebatur. Ex Pindaro quoque nonnulla mutuatus est Horatius, ut hoc odes initium, *Quæ* virum aut heroa lyra vel acri Tibia sumis celebrare Clio. sic enim Pindarus, *Λαξιφρόνως ὕμνοι Τίνα γὰρ, ἢ ἥρωα, Τίνα δ' ἀνδρῶν κελευθὸν δῖος Ὀδρῦ*. Denique Horatius multa ex his quos nominavimus poetis aliisque aperte transfert: quæ autem aliunde ita mutuatur, ut sua tamen velit videri, ea ita in varias formas mutat, ut vix ab eo cuius sunt, si adsit, agnosci possint: & hoc est honestè furari, nam non esse turpe ex antiquo scriptore furari, docuerunt nos suo exemplo ipsi Græci, quorum furta memoriarum perita sunt quâ plurima. Ipse enim Homerus ex Orpheo & Musæo multa furatus est: ex Homero vicissim posterifere omnes multo plura. Quid poetæ tragici? Euripides multa non Homero tantum, sed & aliis compilavit qui Homeri ætatem secuti sunt. Sophocles rursus haud pauca Euripidi. Sed nec ipsi comici alij ab aliorum scriptis manus abstinuerunt. Ita igitur furari turpe non est: sed furti cōvinci, hoc verò longè est turpissimum. Nam & apud Lacedæmonios, qui cautè furari poterat, impunitus abibat: qui in furto deprehensus

erat, loris cadebatur. Nec iniuria, meo quidem iudicio. nam, Quam quisque nouit artē, in hac se exerceat. At qui in furto deprehenditur, imperitus est artis quam profitetur.

Πεῖν πείν αμυσί. Athenæus nos docet apud multos veterum priorē syllabam πείν & produci & corripi solitam.

32 Τί φής ἀεὶ κηρωθεῖς. Corruptus est hic versus, in quo si κηρωθεῖς legas, erit hoc quidem verbum ad versus mēsuram aptius: sed ad sensum poetæ non satis accommodatum. qui quid voluerit, manifestum est ex versu sequenti: quæ tamen eius verba fuerint, diuinare nō facile est.

33 Η Νείλον ἢ πὶ Μέμφιν. Suspectus non debet esse cuiquam hic locus. nam sic alibi, Τί γὰρ μὰ δῖν πίπται Ὀρητι ἐκατ' ἀγροῖς. Sic & poetæ Latini nonnunquam præpositionum ordinē inuertunt.

34 Οὐρα καὶν σιφαιόισιν Ὅπως ὁρέπῃ τὰ λούκα. Ρῶδοις κρίνα πλαχύνει. Sic Ouidius, Quale rosæ fulgent inter sua lilia mixtæ. Quemadmodum autem hic noster poeta ex corollis probat canorū suorum colorem non aspernandum, ita & nigrum colorem ex iisdem commendat quidam pastor apud Theocritum, his versibus, Καὶ τὸ ἴον μέλαι' ὄνι, καὶ ἀγροπία ὑάκινθος Ἀλ' ἔμπας ἐν τοῖς σιφαιότοις τὰ ὡρεῖται λίγιστα.

35 Ἀπελὸν πῖμα λυαίν. Mirum est non solūm hic, sed & in sequentibus bis in eadem oda repeti hanc diſtinctionem, in illis versibus, Τὸ μὲν οὖν πῖμα

καρὰ δὲν, &c., Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν. Qui possit ex hoc verbo πόμα fieri iambus, non video: πόνος autem aptius esset, sed non videtur ita leniter cadere.

36 Καρπίσι γὰρ παρὲν κῆρυ. Videtur postulare versus ut legatur καρπίς, nisi & hoc diuersum est carmen à cæteris.

Ο μὲν θέλων μάχεσθαι, Παρίσω δὲ μάχεσθαι. Hephæstion citans hos duos versus, legit, παρὲν γὰρ μάχεσθαι, ut habemus, sensus est facilior: sed non stat versus, ut legit ille, versus est integer, sed hærebimus in sensu. Nisi fortè παρὲν γὰρ, per parenthesin dictum sit, pro ὅστις γὰρ, ut sit, si quis pugnare vult, pugnet: per me licet: non cum teneo, ut Virgilius loquitur. Sic alibi dixit, Οπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω. Et quidam alius in hunc sensum. Δὲς μοι πῖναι, μάχεσθαι δὲ δήοις & πόνοις Μέλαι. Tibullus quoque in quadam elegia sic ludit, Ut mihi potanti possit sua dicere facta Miles, & in mēsa pingere castra mero.

37 Σειλιῶν ἐν μέσσοις. Videtur deesse δὲ particula, sed lex versus fortasse eam exclusit.

Διχαίνει δὲ γὰρ μουσῆς. Dimeter est acatalectic⁹ siue acatalectic⁹: cuiusmodi alios reperies alibi.

38 Βιόπου μὲν γὰρ χαλκῶν. Nō hic tantum μὲν cor reptam habet priorem syllabam: sed & in illo versu, Μάλομαι πόδοι χειρὸν, & in illo, Μάλομαι βρύντα μῆτε αἶε. vterque enim versus est iambicus dimeter catalectic⁹.

Ἐρως ποτ' ἐν πόδοισιν. Antea vidimus ut nonnulli

integras odas ex hoc poeta in sua epigrammata transcripserint: vide ut ipse etiā Theocritus ex hac suū Ερωτα κλειοκλέπῳ fecerit. sic enim ille,

Τὸν κλέπῳ ποτ' Ερωτα καὶ κέντοσε μύχιστα
 Κλειότ' ὅν' σίμβλων συλῶ μιν ἀκρὰ ὃ χράν
 Δάκτυλα πάντ' ὑπένυξεν· ὃ δ' ἤγει, καὶ χερ' ἐφύσπ,
 Καὶ τὰ γὰρ ἐπάταξε, & ὄγαπ. τὰ δ' Ἀφροδίτα
 Δείξεν τὰν ὀδυῖαν, καὶ μέμφετο ὅτ' ἰ γε τίθον
 Θνητὸν ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλῖκα πρὸ σώματα ποιεῖ.
 Χ' ἀμαύτη γλάσσει, τί δ' ὅκ' ἴσον ἐστί μύχιστος;
 Χ' ὡ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δ' ἐπ' αὐμάτα ἀλῖκα ποιεῖς.

Quæ nos sic vertimus, ut cū Latina Anacreontis oda conferrentur.

Improba apis quondam furē confixit Amorē,
 Dum rapit ille fauos alvearibus: articulósq;
 Undiq; perstrinxit sūmos, dolet ille, manūq;
 Exsufflās, pede pulsat humū: la sūmq; parenti
 Ostēdit digitum, & queritur quod tātula visu
 Bestia quū sit apis, tantū det acumine vulnus.
 Cui tum subridēs mater, Quid? nō apis & tu
 Es similis, qui tantillus das vulnere tanta?

39 Ποιῶν τὸ πᾶς μύχιστος. Doticé. libēter autem implicat articulos hoc modo poeta, ut in illis versibus, Ο αἰὴρ ὃ τῆς Κυθέρης Τὰ βέλη τὰ ἤν' ἐρώτων. & alibi, Γίωμιν οἶν τὸν οἶνον Τὸν τῷ καλοῦ λυαῖς. Illic item, Τὸ ρόδιον τὸ ἤν' ἐρώτων, multisque aliis in locis. Habent enim magnam venustatem in his versibus huiusmodi articuli: at multa sunt carminum genera, quibus adhibiti, aures offenderent.

Ἀνακλῖντο δὲ βαλχον. Propter versum ω in ο mutatum videtur, quod apud Homerum nouū non est.

40 Τὰς δὲ φρονίδας μεθώιδω. Ex hoc aut ex simili loco est illud Μακεδονία ὑπάτου, Τίω γὰρ Ἀνακρείοντι ἐνὶ ᾧ ἀπαίδεωσι φυλάσσω Παρφασίω, ὅτι δὲ φρονίδα μὴ καπῆαν.

Ὀδυρωιδίω μελείμναις. Rectè ὀδυρωιδίω. nam non ὀδύρεσθαι solum, sed & ὀδυρᾶσθαι est in usu.

41 Ὑπὸ βαρβίτῳ χορδῶν. post hunc versum videtur aliquid deesse.

42 Ολίγῳ δρόσοι πεπωκώς. quod hic πίνειν, Theocritus σπίζεσθαι dicit, eidyll. 4, μὴ ποθεῖας σπίζεσαι, ὥσπερ ὁ πίπιξ; & Virg. Dúmque thymo pascétur apes, dum rore cicadæ. Plinius dicit eas ore carere, sed quiddam aculeatum habere in pectore, quo rorem lambunt.

Βασίλεις ὅπως αἰείδεις. Verti, reginar quòd cicada nomen fœmininū sit. ajunt tamē cantare solum matrem, tacere fœminam. unde reprehendens mulierum loquacitatem Xenarchus comicus, dixit, Εἴτ' εἰσὶν οἱ πύργος ἢ βῆ δαίμονες, ὡς ἴζαναιξιν ἢ δὲ ὁ ποιῶν φωνῆς ἐνι; Sed hic generalius locutum poetam nostrū existimare debemus.

Χ' ὁποῖα φέροισιν ὦραι. Antea admonui litteram φ nonnunquam præcedentem syllabam producere.

Τὸ δὲ γῆρας ἔσσι πίρει. Hoc fortasse dicit, quia, ut inquit Lucretius, veteres ponunt tunicas.

44 χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, χαλεπὸν δὲ ἔστι φιλῆσαι. Videtur

detur huc pertinere illud distichum, Εἰμισὶν πό-
νος ὄρεϊ, φιλεῖν πόμος, ἔκ δ' αὖ λοιπὸν Αἰροῦμαι, χρεῖσθης ἑλ-
κος ἔχ' ἂν ὀδυῖς.

Γένος οὐδ' ἐν εἰς ἐρώτω. Propertius, Nil tibi nobi-
litas poterit conducere amanti.

Μόνον ἄρ' αὖρον βλέπουσιν. Eleganter idem, Cyn-
thia non sequitur fasces, nec curat honores:
semper amatorum ponderat illa sinus.

Ἀπόλοιτο πρὸς αὐτὸς ὁ πόνος ἄρ' αὖρον φιλήσας.
Quomodo ἀπόλοιτο, si iam olim ἀπώλετο? Nimi-
rum hoc ita dicitur ut à Propertio, Illi sub ter-
ris fiant mala multa puella, Quæ, &c.

45 Διὰ τὴν ἑκ ἀδελφός. Timocreon Rhodius
initio cuiusdam scolij, Ωφελες ὦ τυτλὲ πλοῦτε
μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἡπείρῳ φερμένωι,
Ἀλλὰ τάρταρόν τε ναίειν καὶ χέροντα· ὅθεν δὲ πάντ' ἐν
ἀνθρώποις κακὰ.

Τὸ δὲ χῆρον, ὁλύμενα. Διὰ τὴν οἱ φιλοῦσι.
Quia argenti cupiditas facit ut venales sint a-
micæ.

46 Ὁ πόνος ἐν πότοις ἀπειρῇ, Νέον ἐν πέτοις ἀπαρῶν. Le-
gitur & sic, Ὁ πόνος ἐν πότοις ἀπειρῇ, Νέος ἐν πότοις
ἀπαρῶν.

47 Πότος ἄσποντος κεμίζων. Ita malim quàm πέπον·
ut πότος ἄσποντος intelligamus λαθικησία οἶνον, ut Al-
ceus dixit: & ut Homerus φάρμακον quoddam
τυπηθῆς vocavit.

Ἀεὶ ὡς ὑπὲρ λαοκαί. Quidam putant legendū
hic θαλάσσαν.

48 Χ' ὅσα μὲν ἡμῖς ὁρᾷ, Μόνα κύματα Ἰκαλύνει.

Mellus fortasse, propter versum, Ὅσα μὴ θύμις-
 ῃ' ὀρεῖσθαι. Sic autem in quodam epigramate Δη-
 μοκρίτου, quod est eiusdem argumenti, Σπέρτα μώ-
 ρον φαίνεσθαι, τὰ κ' ἰθύμις.

Διδακτικὴν δ' ἐπ' αὐτὰ. Nullum sensum ex his
 verbis possum eruere: propterea crediderim le-
 gendum, διδακτικὴν δ' ἐπ' ἀκτὰ.

49 Τὸν ἄρ' οὖν φέροντες ἄνδρες. Melius φέροισιν.

Ἐξ τῶς νέος θύοις. Quum nec steter versus, nec
 sensus reperiatur, malim legere μεθυοίς. Nam
 dixit, Οἱ ὅταν πίνῃ γινώσκεις. Nunc πίνῃ τὸν νέον idem di-
 cit, sed aliis verbis.

50 Συνεταίρει αὐτὸς μὴ πιν. Quidam putant hic
 legendum, συνεταίρε δ' αὐτὸς μολπὴν. Latere cer-
 tē hic suspicor magnum aliquod mendum.

Χαίρειν τ' ἀγαθὴν ἐν ὥρῃς Πολυμοθίων ἐρώτων.
 Confer hunc locum cum illo, Πέδα πῆς ὁ τῆς
 Κυθῆρης Σπύρεται καλοῖς ἰσθμοῖς Χαίρειται συγχωρῶν.

Γλυκὲν ἐποιῶντα πῆρται. Εν ἀκανθίναις ἀπαρπῆς. Pu-
 to hic legendum, Γλυκὲν καὶ ποιοῦντα πῆραι. nam
 & parva est mutatio literarū, & sensus est, meo
 quidem iudicio, elegantissimus: quem ego ita
 expressi, hunc locum vertens, Est grata colli-
 genti, Spineta ut antē pungant, Viaque senti-
 cosæ. Vtor autem hic particula ut, pro quāvis.

● Nec verò de verbo πῆραι quisquam dubitet, nā
 ita dixit antē, Τροχάοντα πῆρειν ὕδρος.

51 Ωσπερ δ' ἐπ' αὐτὸ πρῶτον. Vide num legendū
 ὁρόσῳ, quod verbum pro tota etiā domo vsur-
 patur, unde ὑπωροφιοί.

52 Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς. Legitur &, Κορυφῆς
ἐδείξεν ὁ Ζεὺς.

Ὅτ' ἐγὼ νέους ὀμίλουω Εσπράν, παρέσιν ἦκα. Suspi-
cor ita scripsisse poetam, Ὅτ' ἐγὼ νέων ὀμιλον Εσπ-
ράν, παρέσιν ἦκα. vt antea dixit, Τείχεα γέρον ῥοῦ
ῥοῦ, Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Παράδοτος, δὲ λω σέφεσται. Non dubito quin hic le-
gendum sit, ῥόδα δός.

53 Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρας. Legere potes & ῥοαῖ,
sed & ῥοιαῖ potest ferri, vt vidimus antea πτω-
passim correpta priore, vbi alij πτω scribere ma-
lunt: sed nihil necesse. nisi & pro τωαῦτα apud
Theocritum, prima breui, scribere velimus τω-
αῦτα, idémque in cæteris facere, quod ego cer-
tè non probarim.

Εν ἰσχύις μὲν ἴπποι. Suspicor νότον esse hoc ὠδάειον.

H A E C ferè sunt quæ ἀποχρίτως à nobis
obseruata, rudioribus nō ingrata fore existima-
uimus. Alia quidem præterea examināda & ca-
stiganda restant, sed cōsultò à nobis prætermis-
sa, quia de illis amplius deliberandū censemus.
Quod autem ad versus attinet quibus vsus est
noster poeta, animaduertendum est duo esse e-
ius odarum genera. Vnum enim genus est earū
quæ sunt μωνοειδῆς, &, vt ita dicam, simplices:
in quibus omnibus iambico dimetro κατὰ ἑλκπ-
κῶν vitur: (quod carmen ἀσάκροῖς τεῖον appella-
tur) præterquam in duabus, quarū altera cōstat
tota versibus ἀσάκροῖς τεῖον, ἀσάκροῖς τεῖον,

illa videlicet cuius initiū est, Αἰ μοῦσαι πὺν ἔρωτες.
 Altera autem versibus trochaicis, partim ἀν-
 τεληέτοις, partim etiam κατὰληπκοῖς nimirum il-
 la cuius primus est versus, Πῶλε θρηνηκίη, τί δ' ἔμε.
 Alterū genus est earū quę sunt mixtę ex diuer-
 sis versibus, puta iambicis, dimetricis κατὰληπκοῖς
 & ἀντεπλήκτοις, itē ex choriambicis, anapesticis,
 dactylicis, aliisq; quos ex variis συζυγαῖς, sed ἰσο-
 δυναμοῦσαις constituit. Ex Alcæi autem versi-
 bus quos hic habes, alij similes sunt Horatianis
 illis, Qualem ministrum fulminis alitem, Cui
 rex deorum regnum in aues vagas, &c. Alij au-
 tem similes illis, Nullam Vate sacra vite prius
 seueris arborem Circa mite solum Tyburis, &
 mœnia Catili. Ode autem Sapphus constat
 versibus illis qui apud Horatium etiam Sapphi
 ci nominantur, & a donio. hoc tantū interest,
 quod Horatius in secūda sede solo utatur spon-
 deo: at illa modò spondeum, modò trochæum
 admittat. Hic autem versus, Μὴ μ' αἴταισι, μήτ' αἰ-
 γύαισι δαίμων, nemini suspectus esse debet. nam
 quauis αἴτη longum habeat α apud Homerum,
 tamen hic corripitur: estque trochæus in pri-
 ma sede huius versus, ut & in aliis. quidā enim
 antiquus Grammaticus docens apud A Eoles
 nonnunquam α licenter corripī, hunc versum
 citat. Sed ille certē versus, κ' ὅττι γ' ἐμῶν μάλι-
 σ' ἐπ' ἔλω γυνέδω, meritò suspectus esse potest: nā
 non caret mendo, reliqua bene habent.

ANACREONTIS

ALIQVOT ODÆ AB ~~HERCULE~~

~~HERCULE~~ eodem carmine
expressæ.

1 Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

ANTEM libens Atridas,
Cantem libensque Cadmum:
Sed barbiti mihi vnum
Nerui sonant amorem.
Mutata nuper à me
Chelys, fidésque cunctæ:

Iàmque Hercules labores
Canebam: at illa contrà
Sonabat vsque amores.
Heroes ergo longum
Mihi valete posthac.
Nam barbiti mihi vnum
Nerui sonant amorem.

2 Φύσις καὶ ἐξ ἑαυτοῦ ποιεῖ.

TAVRO ferire cornu,
Equo vngula nocere,
Lepori valere cursu,

Natura dat leoni
 Oris patentem hiatum.
 Pisces docet natare,
 Aues docet volare:
 Prudentiam viris dat.
 At fœminis nequiuit.
 Quid ergo donat illis?
 Decoram habere formam:
 Pro parvulisque cunctis,
 Pro lanceisq; cunctis.
 Quin flamma cedat illi
 Ferrumq; siqua pulchra est.

Μεστρον ἑὸς πότ' ὤραϊς.

N V P E R. *silente nocte,*
 Quum iam rotatur Vrsa
 Circa manum Bootæ,
 Et corpus omne somnos,
 Fessum labore, carpit:
 Superuenit, forēsque
 Meas Cupido pulsat.
 Quis tundit ostium, inquam,
 Turbâtque somniantem?
 Reclûde, clamat ille,
 Fores, metumque pone.
 Nam sum puellus, & per
 Illunem oberro noctem,
 Madens ab imbre totus.
 Vt audij hæc, misertus
 Accendo lumen, atque

Meos recludo postes.
 Tunc conspicio puellum,
 Sed arcum habentem & alas,
 Sed pendulam pharetram.
 Foco admouetur à me,
 Manibus manus & eius
 Foueo ut cale scat, imbrem
 Et exprimo capillis.
 Ille, ut recessit alior,
 Probemus, inquit, arcum,
 An læsus imbre neruus.
 Statimque tendit illum,
 Ferit & mihi sagitta
 Medium iecur, quasi æstrum,
 Tunc exilit cachinnans,
 Atque, Gratulare
 O hospes: ecce, saluus
 Meus quidem mihi arcus,
 At cor tibi dolebit.

6 Ἐπὶ μύρτιναις πρῆταϊς.

TENERUS superque myrtis,
 Super & virente loto
 Recubans, bibam lubenter:
 Religatus at papyro
 Tunicam Cupido collo,
 Mihi poculum ministret.
 Rota nam velut curulis,
 Properat volucris etas.
 Tenuis iacebimusque

Cinis, ossibus solutis.
 Tumulum quid est quod vngas,
 Vel humo quod ebibenda
 Peritura dona fundas?
 Potius manente vita,
 Roseas meo corollas
 Capiti ferāsque odores:
 Mihi *εὐ* euoces amicam.
 Etenim priusquam ad Orci
 Rapiar nigri choreas,
 Volo dissipare curas.

7

Τὸ πόθος τῆ εὐφροσύνης ἐρεῖται.

ROSAM amoribus dicatam
 Sociemus ad Lyceum:
 Folijs rosam decoram
 Capiti reuincientes,
 Calices iocemur inter.
 Rosa, honor decusque florum,
 Rosa, cura amorque veris.
 Rosa, calitum voluptas.
 Roseis puer Cytheres
 Caput implicat coronis,
 Charitum choros frequentans,
 Agedum ergo me corona
 Pater ô Lyæ, templis
 Modulans tuis vt adstem:
 Roseis comasque fertis
 Redimitus, atque pulchra
 Comitante me puella,

Choreas & ipse ducam.

10

Εραστὴν πέλεια.

AMABILIS columba,
 Vnde vnde pergis, aut quò?
 Tot vnde nunc odores,
 Huc aduolans per auras,
 Spirásque de pluísque?
 Eho, quid istud ad te?
 Anacreon suum me
 Huc misit ad Bathyllum,
 Illum Bathyllum in omnes
 Tyrannidem gerentem.
 Me paruulo Cythere
 Addixit hymnulo illi.
 Sic ergo Anacreon me
 Nunc utitur ministra.
 Et en vides vteius
 Istas fero tabellas:
 Breuísque pollicetur
 Me liberam futuram.
 Veruntamen manu me
 Ut mittat, eius vsque
 Manere serua malo.
 Nam quid necesse montes
 Circunuolare & agros,
 Et insidere ramis,
 Baccas edentem agrestes?
 At nunc mihi potestas
 Raptum ex Anacreontis

Manu comesse panem:
 Vinum biboque solum,
 Quod ipsemet propinat.
 Sin forte pota salto,
 Pennis Anacreonta
 Herum meis obumbro.
 In eius & reclinans
 Me barbito, quiesco.
 Hæc summa: iam valet.
 Tu me loquaciorem
 Cornice reddidisti.

13 Λέγουσιν αἱ γυναῖκες.

DICUNT mihi puellæ,
 Anacreon senex es.
 Speculum cape, intueri
 Nullæ ut comæ supersint,
 Tibique glabra sit frons.
 At ego, an comæ supersint,
 Defluerint an omnes,
 Hoc nescio: sed illud
 Certe scio: decere
 Senem, hoc magis vacare
 Amoribus iocisque,
 Quo mors magis propinqua est.

14 Τί σοι ἔλεις πίνω.

QVIBVS loquax, quibuscumque
 Te plectam hirundo pænis?
 Vtrūmne vis volucres

Alas tibi recidam?
 Imam secémue linguam,
 Tibi quod ille Tereus
 Fecisse fertur olim?
 Nam tu quid ante lucem
 Meas strepens ad aures,
 E somnijs beatis
 Mihi rapis Bathyllum?

15 Θέλω θέλω φιλήσαι.

LIBET libet iam amare.
 Cupido me monebat
 Ut amator esse vellem:
 At ego insciens monenti
 Parere neglegebam.
 Mox ergo sumpsit arcum
 Et auream pharetram,
 Me praelio laceßens.
 Ego verò, ut olim Achilles,
 Lorica amictus, atque
 Scuto minax & hasta,
 Cum Amore praeliabar.
 Iaciebat ille tela,
 Vertebam at ipse terga.
 Tandemque missili omni
 Quum destitutus esset,
 Ira æstuans, iacit se
 In me, velut sagittam:
 Penetrans & in cor vsque
 Medium, resolvit artus.

Scutum ergo nil inuat me:
 Nam cur petamur extra,
 Quum praelium sit intus?

16 Οὐ μοι μέλει Τύχαι.

NIL curo Sardiāni
 Regni Gygen potentem.
 Auri nec appetens sum,
 Nec inuidens tyrannis.
 Sed curo delibutam
 Unguento habere barbā;
 Sed implicare curo
 Meos rosis capillos.
 Hodierna curo tantū:
 Quis cras futura nouit?
 Age ergo dum fauet fors,
 Ludo vaca & Lyco:
 Ne si quis opprimat te
 Morbus, repente dicat,
 Ohe satis bibisti.

17 Σὺ μὲν λέγεις τὴ Θήβης.

THEBANA bellacantas,
 Troiana cantat alter:
 Meas at ipse clades.
 Menon eques pedēs ve,
 Non perdidere naues.
 Aliud nouum sed agmen,
 Dominæ insidens ocellis,
 Et inde t:la mittens.

18

Τὸν Δῶρυρον Ἐρδύσας.

TORN O mihi labōra
 Argentum, & inde fac mi
 Vulcane, non quidem arma:
 (Nam quid Gradius ad me?)
 Sed poculum mihi fac
 Quantum potes profundum.
 Insculpitōque in illo
 Non astra, plaustā ve vlla,
 Tristem nec Orionem,
 (Nam Pleiades quid ad me?
 Quid lucidus Bootes?)
 Vitem sed & racemos
 Insculpe, cūmque Baccho
 Vnas simul prementes
 Cupidinem & Bathyllum.

19

Ἡ γὰρ μὲν αἶνα πίνα.

FOECVND A terra potat,
 Hanc arborēque potant.
 Et potat equor auras,
 Phæbūque potat equor,
 Ipsumque Luna Phæbum.
 Quid ergo vos sodales
 Potare me vetatis?

20

Ἡ Τὰς τεύχεσσι περ ἴσῃ.

NIOBEN stetiſſe dicunt
 Saxum ad fluenta Troiæ:

Pandionisq̃ue fertur
 Hirundo facta quondam,
 Nouis volasse pennis.
 Speculum sed ipse fiam,
 Vt vsque specter à te.
 Vestis, puella, fiam,
 Vt vsque gester à te,
 Liquor esse purus optem.
 Lauem tuos vt artus.
 Vnguentum & esse molle,
 Artus tuos vt vnguam.
 Aut sim monile collo,
 Strophium aut tuis papillis.
 Sim calceus, tua me
 Saltem terasque planta.

22 Ο πλῆτος εἶνα χρυσίδ.

S I prorogare vitam
 Vis vlla posset auri,
 Addictus vsque & vsque
 Auro forem aggerando:
 Vt quando mors veniret,
 Accepto abiret auro.
 Sim emptam habere vita m
 Mortalibus nefas est,
 Quid conquerar, quid autem
 Lamenta vana fundam?
 Si nanque certa morti
 Me fata destinarunt,
 Quis restat vsus auri?

Mero volo madere
 Inter meos sodales:
 Dulcem volo puellam
 Molli sinu fouere.

24 Οταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ.

V T me subit Lyæus,
 Tunc cura dormit omnis,
 Cræsumque sperno præme:
 Dulcis repente nostro
 Erumpit ore cantus.
 Hedera comasque cingens,
 Præculco mente cuncta.
 Ad arma currat alter,
 Ad pocula ipse curram.
 Puer ocyus scyphum da.
 Nam præstat ebrium me
 Quàm mortuum iacere.

25 Ἀγὼ ζωγράφῳ ἀείπει.

A G E D V M perite pictor,
 Rhodæ magister artis
 Absentem vt edocebo,
 Depingito mi amicam.
 Depinge mollicellos
 Primum nigrósque crines,
 Si fert & ipsa cera,
 Unguenta pingite olentes.
 Nigróque sub capillo,

Genis abusque primis
 Frontem fac illi eburnam:
 Supercili nigrantes
 Discrimina nec arcus,
 Confundito nec illos:
 Sed iunge sic, ut anceps
 Dinortium relinquas:
 Quale esse cernis ipsi.
 At ignis instar, eius
 Sit fulgurans ocellus:
 Et glaucus, ut Minervæ
 Et pætus, ut Cytheres.
 Nasum genasque pinget,
 Lacti rosas remiscens.
 Pithûs sit at labellum,
 Quod osculum lacessat.
 Intrâque molle mentum,
 Per colla lævia omnes
 Sint Gratia volantes.
 Ad ultimum, nitente
 Illa induatur ostro:
 Pateat tamen mihi pars
 Cutis pusilla, totum
 Qua corpus arguatur.
 Quid plura? eam ecce cerno.
 Loquere, credo, cera.

MEOS Bathyllum amores,

* Ut te docebo, pinget.

Nitidas

Nitidas comas fac illi,
 Intus quidem nigrantes,
 At aureas superné.
 Dehinc inordinatos
 Recolligens capillos,
 Permitte, lege nulla
 Cincinnulos vagari.
 Teneram pilusque frontem
 Supercili coronet
 Mage cæculus dracone.
 Oculus niger sit & trux,
 Mixtus tamen sereno:
 A Marte quod sit, illud:
 At hoc, quod à Cythere.
 Vt hinc timore, & hinc spe
 Suspensa mens vacillet.
 Roseum sit utque pomum,
 Lanuginosa mala.
 Pudibundi & inseratur
 Quantum potest ruboris.
 Verum haud scio labellis
 Quæ detur apta forma.
 Sint blanda, plena suadæ:
 Vt mixta sit loquaci
 Taciturnitate cera.
 Sit latus ipse vultus.
 Eburna præteribam
 Adonidæa colla.
 Habeat deinde pectus,
 Manusque Mercuri ambas

Femurque quale Pollux,
 Ventrémque ceu Lyæi.
 Femurque molle supra,
 Femur quod excut ignes.
 Volo simplicem esse pubem,
 Iam cogitantem amores.
 Sed ars tua est maligna,
 Dare quæ vetat videnda
 Potiora terga multo.
 Quid opus pedes vt addam?
 Pretij quod exiges, fer.
 Sed Apollinem mihi istum
 Refingito in Bathyllum.
 Sin veneris Samum olim,
 Fac Apollinem ex Bathyllo.

30

Ἀπὸς μὲν τοῦ τοῖς ἑοῖς.

SINE haustibus Lyæum
 Sine hauriam profundis.
 Furere hunc volo furorem.
 Furebat olim Orestes,
 Furebat Alcmeónque,
 Vterque matricida.
 At nemine ipse cæso,
 Leni mero sed hausto,
 Furere hunc volo furorem.
 Olim Hercules furebat,
 Quassans & Iphiteum
 Arcum, & trucem pharetram,
 Olim furebat Ajax,

Ensem Hectoris coruscans,
 Septuplicémque parmam,
 At poculum ipse gestans
 Et has comis corollas,
 Non spiculum, nec ensen,
 Furere hunc volo furorem.

32 Σὺ μὲν φίλῃ χελιδῶν.

H I R V N D O, tu quidem annis
 Is singulis redisque:
 Tu æstate nidulata,
 Bruma soles latere,
 Nilum petensve Memphim.
 Amor sed vsque nostro
 In corde nidulatur.
 Pullus fit vnus, ales:
 Hic conditur sub ouo,
 Hic semiclusus extat.
 Hiantiumque iugis
 Pipitus est amorum.
 Aluntque pipiones
 Maiusculi minores.
 Hi rursus educati,
 Gignunt nouos et ipsi.
 Quid me, quid ergo fiet?
 Nam turba tanta amorum est,
 Vt iam tot vna lingua
 Non possit explicare.

33

Μὴ με φύγῃς, ἀρώσται.

N E conspiciata canos,
 Me fugeris puella.*
 Nec quòd tibi color sit
 Rosæ prior colore,
 Spernas meos amores.
 En aspice in corollis,
 Rosis decenter alba
 Ut lilia implicantur.

34

Ὁ ταῦρος εἶπεν ὦ πῦλ.

I S T V M profectò taurum
 Quendam Iouem esse credo.
 Nam vectat ille dorso
 Sidoniam puellam,
 Vastumque tranat æquor,
 Et findit vngula vndas.
 Sed grex nec extat vllus,
 Abactus vnde taurus
 Tranet fretum, nisi ille.

35

Ἰδὲ πῶς ἔαρος παρέρμεν.

V I D E N' ut ineunte vere
 Charites rosis abundant?
 Viden' ut iam æquoris vnda
 Posuit suum furorem?
 Viden' ut iam nat anas,
 Remeare ut incipiat grus?
 Purè ut refulgeat sol?

Est grata colligenti,
 Licet antè spina pungat
 Mordacibus rubetis.
 Est grata eam fouenti
 Manu subinde molli.
 Eadem decens coronis :
 Et expetita mensis.
 Solennibusque Bacchi.
 Rosis quid absque fiat ?
 Aurora nonne fertur
 Rosea manu decora ?
 Roseisque nonne Nymphæ
 Spectabiles lacertis ?
 Rosicolor ipsa Cypris
 Vocitata nonne doctis ?
 Quid dicam ? & illa multis
 Medicina certa morbis :
 Nec inutilis sepultis.
 Rosa temporì resistit :
 Cuius senectæ suauem
 Seruat iuuentæ odorem,
 sed quæ rosis origo ?
 Quum carulis ab undis
 Sale rosidam Cytheren
 Spuma edidit profundi :
 Iouisque quum Minerva
 E vertice exiliuit
 Armata scuto & hasta :
 Tunc nobilis rosarum
 Stirps edita est beato

Terræ sinu, venustus
 Miraque fœtus artis.
 Superumque turba diuûm,
 Rosa vt esset, irrigantes
 Nectar suum, è rubeto
 Insigne procrearunt
 Germen patris Lyci.

53 Εἰς τοὺς πόδας τῶν ποταμῶν.

EQVI solent inustum
 Coxis habere signum.
 Parthique de tiaris
 Plerunque noscitantur.
 At intuente amantes
 Mox noscitantur à me.
 Nam nescio quod omnes
 Signum solent minutum
 Inustum habere cordi.

34943

ANACREON

THE POET-ANTHONY

translated by J. V. Wright
with an introduction by the author

THE ANACREONIC SOCIETY

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

First published in 1911
Second edition 1912

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE ANACREONIC SOCIETY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова